

ANG LUPANG PANGAKO

ADRIAN EBENS

Adrian Ebens, Marso 2026

Karapatang-ari © 2026, Adrian Ebens

Maranathamedia.com

Ipinahayag at pinagtibay ang moral na karapatan ng may-akda.

Lahat ng karapatan ay nakalaan. Walang anumang bahagi ng publikasyong ito ang maaaring kopyahin, paramihin, o gamitin para sa layuning pangkomersiyal, kabilang ang pagpapadala o paglilipat nito sa anumang anyo o sa pamamagitan ng anumang paraan, elektroniko, mekanikal, pagpopotokopya, pagrerekord o iba pang paraan, nang walang paunang nakasulat na pahintulot mula sa tagapaglathala at mga may hawak ng karapatang-ari. Pakitandaan na binigyang-diin ng may-akda ang ilang bahagi ng mga talata sa pamamagitan ng paggamit ng makapal na titik upang bigyang-pansin ang isang partikular na puntong makikita sa mga tekstong iyon.

Maliban kung may ibang pagtukoy na nakasaad, ang mga sipi mula sa Banal na Kasulatan ay kinuha mula sa salin na *New King James Version*. Karapatang-ari © 1982 ng Thomas Nelson, Inc. Ginamit nang may pahintulot. Ang mga sipi mula sa Banal na Kasulatan na may pagtukoy na KJV ay mula sa Banal na Bibliya, salin na *King James Version*.

Karapatang-ari © 1996, 2004, at 2015 ng Tyndale House Foundation. Ginamit nang may pahintulot. Ang mga sipi mula sa Banal na Kasulatan na may pagtukoy na YLT ay mula sa Banal na Bibliya, sila na *Young's Literal Translation*, karapatang-ari© 1898, ni Robert Young, na ngayon ay kabilang sa pampublikong saklaw. Ang transkrip na ito at ang lahat ng iba pang publikasyon ng Maranatha Media ay makukuha sa aming website na *maranathamedia.com* upang umorder ng karagdagang mga kopya, mangyaring magpadala ng email sa adrian@maranathamedia.com

Ang transkrip na ito ay

Iprinesenta ni Adrian Ebens

Isinalin at Sinuri nina Adam Pearce at Lorelle Ebens

Disenyo ng pabalat ni Adrian Ebens

Inilatag ang teksto sa 10.5/14 Palatino Linotype

Inilimbag sa Australia

TRANSKRIP MULA SA PRESENTASYON
NI ADRIAN EBENS
MARSO 4, 2026

ANG LUPANG PANGAKO – BAHAGI 1

Pr. Adrian:

Maligayang pagdating, mga kapatid. Natutuwa kami na kayo ay nakasama namin. Sa linggong ito, habang ginagawa ko ang aking pananaliksik para sa aking bagong aklat, mas lalo pang luminaw ang ilang bahagi ng mga piraso ng palaisipan; nagkakaugnay-ugnay ang mga ito, at lalo pang nagiging maliwanag. Muli, ang gawain ni Ellet J. Waggoner, lalo na, gayundin ni A. T. Jones, ay lalo pang nagniningning at nagiging mas maliwanag; mas dumarami ang kalinawan sa aking isipan.

Mayroon itong tuwirang implikasyon sa mga kaganapang nagaganap sa daigdig sa kasalukuyang panahon. Ako ay lubos na nasasabik sa nilalamang ito. Siyempre, tayo ay nabubuhay sa napakahalagang panahon. Patuloy na dumarami ang mga ulat tungkol sa mga pangyayaring unti-unting lumilitaw, ang mundo ay hinihila upang pumili ng panig; ang Amerika at Israel ay nag-uudyok sa buong mundo na pumili ng panig; habang tayo ay nauutal o kaya'y sinasadyang patungo sa isang ganap na digmaan. Hinihintay natin

ang magiging tugon ng Tsina at Rusya, kung paano sila tutugon sa mga pangyayaring ito. Natural lamang, sinabi ni Putin na ang mga kilos ng Amerika ay padalus-dalos, na sa katunayan ay tama. Ngunit sinabi naman ni Pete Hegseth na ito ay itinadhana ng Diyos at na ito ay nagdadala sa Armagedon at sa nalalapit na pagdating ni Kristo; at maaaring totoo na may kaugnayan sa huling mga pangyayari, ngunit hindi sa paraang kanilang inaasahan.

Ngunit sa gitna ng lahat ng kakila-kilabot na mga pangyayaring nagaganap sa daigdig, at sa patuloy na mga pagsisiwalat kaugnay ng mga dokumento ng Epstein at ng maraming kilalang personalidad na nasasangkot dito, sa gitna ng lahat ng kadilimang ito at kalungkutan, may isang magandang liwanag na patuloy na nagniningning, ang katotohanan tungkol sa likas na katangian ng ating Ama na ipinahayag sa pamamagitan ng Kanyang Bugtong na Anak.

Maraming salamat muli sa inyong pagsama sa amin. Ako ay luluhod at mananalangin, at pagkatapos ay sisimulan natin ang ating presentasyon.

Panalangin sa Pagsisimula:

Ama, lubos akong nagpapasalamat sa Iyo sa pagkakataong ito na makalapit sa Iyo at makapag-aral kasama ang aking mga kapatid habang binubuksan namin ang Salita ng Diyos. Habang aming tinitingnan ang ilang bahagi ng kasaysayan, nawa'y maunawaan namin ang tunay na kahulugan ng Iyong mga sinabi kay Abraham noong pasimula pa, mga 4,000 taon na ang nakalipas. Ano ang Iyong sinabi sa kanya? Ano ang itinuro Mo sa kanya? At ano ang mga pangako na ibinigay sa kanya, at dahil dito ay para rin sa aming lahat? Idinadalangin namin na patnubayan Mo kami sa aming pagsasama ngayong oras; sa pangalan ni Hesus. Amen.

Presentasyon:

Kaya't pinamagatan natin ito na *Ang Lupang Pangako*, at nais nating magsimula, siyempre, sa unang pangakong ibinigay kay Abraham. Kaya narito tayo sa Aklat ng Genesis, kabanata 12, ang unang

pangakong ibinigay kay Abraham. Ganito ang sinasabi,

At sinabi ng Panginoon kay Abram [iyan ang kanyang pangalan bago ito pinalitan]: “Lumabas ka sa iyong lupain, mula sa iyong mga kamag-anak at sa bahay ng iyong ama, patungo sa lupaing ipapakita Ko sa iyo. Gagawin kitang isang dakilang bansa; pagpapalain kita at gagawing dakila ang iyong pangalan; at ikaw ay magiging isang pagpapala. Pagpapalain Ko ang mga magpapala sa iyo, at isusumpa Ko ang sumusumpa sa iyo; at sa iyo ay pagpapalain ang lahat ng mga angkan sa lupa.” (Genesis 12:1–3)

Kaya’t ipinangako kay Abraham na siya ay magiging isang dakilang bansa, at ang isang bansa ay isang malaking pamilya, at sa pamamagitan niya ay pagpapalain ang lahat ng mga angkan sa lupa. Ngunit ano nga ba ang ibig sabihin nito? Ngunit bago natin talakayin iyan, itanong muna natin ito. May kinikilingan ba ang Diyos? Bigla na lamang ba Niyang sinabi, Pinili Ko si Abraham, ibibigay Ko sa kanya ang lahat. May pagtatangi ba sa paraan ng pagkilos ng Diyos? At makikita natin sa aklat ng Mga Gawa na nililina ni Pedro ang sagot dito. Ganito ang sinasabi,

At binuksan ni Pedro ang kanyang bibig at sinabi: **“Tunay na nauunawaan ko na ang Diyos ay hindi nagtatangi ng tao.** Subalit sa bawat bansa, ang sinumang may takot sa Kanya at gumagawa ng matuwid ay tinatanggap Niya.” (Mga Gawa 10:34–35)

Kaya’t ang Diyos ay hindi nagtatangi. Hindi Niya pinili si Abraham dahil mayroong bagay sa kanya na mas nagustuhan Niya kaysa sa ibang tao. Hindi maaaring ganito ang kalikasan ng Diyos. Kaya paano Niya nagagawang ibigay ang mga pangakong ito kay Abraham? Sinagot tayo ni Pablo sa 2 Corinto 1:19–20

Sapagkat ang Anak ng Diyos, si Hesukristo, na ipinangaral sa inyo sa pamamagitan namin—sa pamamagitan ko, ni Silvano, at ni Timoteo—ay hindi Oo at Hindi, **kundi sa Kanya** [na si Kristo] ay

Oo. Sapagkat ang lahat ng mga pangako ng Diyos ay sa Kanya ay Oo, at sa Kanya ay Amen, sa ikaluluwalhati ng Diyos sa pamamagitan natin. (2 Corinto 1:19–20)

Kaya't ang mga pangako na ibinigay kay Abraham ay natutupad lamang sa pamamagitan ng katauhan ni Hesukristo. Napakahalaga nito. Samakatuwid, ang mga pangako na ibinigay kay Abraham ay hindi ibinigay sa kanya nang hiwalay sa katauhan ni Kristo. Ang mga ito ay nagiging posible lamang sa pamamagitan ng katauhan ni Kristo.

Kaya't magpatuloy tayo. At mababasa natin mula sa aklat na *The Everlasting Covenant* ni E. J. Waggoner, sa pahina 46, kung saan malinaw niyang ipinapahayag ang puntong ito. Lubos akong nagpapasalamat sa aklat na ito ni Waggoner. Talagang nagbukas ito ng ilang mga bagay na dapat sana ay malinaw sa mga Kristiyno, ngunit halos walang nakakapansin. Kaya't mababasa natin dito,

Walang pangako ng Diyos ang kailanman ay ibinigay sa tao kundi sa pamamagitan lamang ni Kristo. Ang personal na pananampalataya kay Kristo ang tanging kinakailangan upang matanggap ang anumang ipinangako ng Diyos,

Kaya't natanggap lamang ni Abraham ang mga pangakong ito sa pamamagitan ng personal na pananampalataya kay Kristo. At sinasabi ni Waggoner, at siya ay sumisipi, “Ang Diyos ay hindi nagtatangi ng tao,” na siyang kahalintulad ng ating nabasa kay Pedro sa aklat ng Mga Gawa.

Ang Diyos ay hindi nagtatangi ng tao: Kanyang malayang iniaalok ang Kanyang mga kayamanan sa lahat; ngunit walang sinuman ang maaaring magkaroon ng anumang bahagi nito maliban kung tinatanggap niya si Kristo. Ito ay ganap na makatarungan, sapagkat si Kristo ay ibinibigay sa lahat kung nanaisin lamang nilang tanggapin Siya. (E.J. Waggoner, *The Everlasting Covenant*, p. 46.1; 1900)

Ito ay isang napakahalagang punto na binibigyang-diin ni Waggoner

dito, na si Abraham ay nakabahagi lamang sa mga pangakong ito at natanggap lamang ang mga ito dahil sa kanyang pananampalataya kay Kristo. At malinaw na malinaw itong itinuturo ng Bibliya.

Kaya't ano nga ba ang ipinangaral kay Abraham? Ngayon, nabasa na natin ang Genesis 12:1–3, at mapapansin ninyo ang huling bahagi nito kung saan sinasabi, “at sa iyo [ibig sabihin, kay Abraham] ay pagpapalain ang lahat ng mga angkan sa lupa.” Ngayon, si Pablo sa Galacia 3:8–9 ay sinipi ito at sinasabi sa atin ang isang kawili-wiling katotohanan. Ganito ang sinasabi,

At ang Kasulatan, na nakaaalam na bago pa man ay ipapaging-matuwid ng Diyos ang mga Hentil sa pamamagitan ng pananampalataya, **ay ipinangaral na ang ebanghelyo kay Abraham noong una pa**, na sinasabi, “**Sa iyo ay pagpapalain ang lahat ng mga bansa.**” Kaya't ang mga mula sa pananampalataya ay pinagpapala kasama ni Abraham na sumasampalataya. (Galacia 3:8–9)

Kaya't ang sinabi ng Diyos kay Abraham sa Genesis 12:1–3 ay walang iba kundi ang pangangaral ng ebanghelyo, wala nang higit at wala ring kulang. At sa pamamagitan ni Kristo, si Abraham ay magkakaroon ng pag-aari, siya ay magiging, at magmamay-ari, at gaya ng ating mababasa, siya ay magmamana ng lupa. Kaya't muli nating binibigyang-diin ang punto, **ang mga pangako kay Abraham ay mga pangako lamang ng ebanghelyo.** At lalo pa itong lilinaw habang tayo ay nagpapatuloy.

Kaya't narito ang ikalawang pangako [Genesis 12:7]. Kaya't ang Genesis 12:1–3 ang unang pangako, na si Abraham ay magiging isang dakilang bansa, at ang lahat ng mga angkan sa lupa ay pagpapalain sa pamamagitan niya. Ito ay sapagkat sa kanyang pisikal na lahi ay isisilang si Kristo. At sa gayon, sa pamamagitan ni Abraham ay pinagpapala ang sanlibutan; sapagkat sa pamamagitan ng binhi, na si Kristo, nagmumula ang lahat ng mga pangako. Kaya't pansinin sa Genesis 12:7, sinasabi nito,

At nagpakita ang Panginoon kay Abram at sinabi, **Sa iyong binhi ay ibibigay Ko ang lupain ito:** At nagtayo siya roon ng isang dambana sa Panginoon na nagpakita sa kanya. (Genesis 12:7, KJV)

Ngayon, mapapansin ninyo, ito ang unang pagkakataon na nagsalita ang Diyos tungkol sa lupain. Nais kong bigyang-pansin ninyo na hindi sinabi ng Diyos, Ibibigay Ko ang lupain sa iyo, Abraham, at sa iyong binhi. Ang sinabi lamang ay, Ibibigay Ko ang lupain sa iyong binhi.

Sino ang binhi? Ayon kay Pablo, ipinaliliwanag niya ang mga talatang ito.

Ngayon, ang mga pangako ay ibinigay kay Abraham at sa kanyang Binhi. Hindi Niya sinabing “at sa mga binhi,” na tila tumutukoy sa marami, kundi **“at sa iyong Binhi,”** na iisa, na siyang si Kristo. (Galacia 3:16)

Kaya nga, siyempre, sinasabi ni Pablo kay Abraham at sa kanyang Binhi, sapagkat sa Genesis 15 at Genesis 17 ay sinabi ng Diyos kay Abraham at sa kanyang binhi na ibibigay Niya ang mga pangakong iyon sa kanilang dalawa. Ngunit sa unang pagbanggit nito, ang binhi lamang ang tinutukoy, ang ipinangakong Binhi. At sinasabi sa atin ni Pablo na ang Binhi na ito ay si Kristo.

Anong lupain ang kasama sa pangakong ito? Pansinin ang Roma 4:13.

Sapagkat ang pangako na siya ay magiging **tagapagmana ng sanlibutan** ay hindi ibinigay kay Abraham o sa kanyang binhi sa pamamagitan ng kautusan, kundi sa pamamagitan ng **katuwiran ng pananampalataya**. (Roma 4:13)

Kaya’t ang tanging paraan upang matanggap ni Abraham ang pangakong ito ay sa pamamagitan ng katuwiran na mula sa pananampalataya. Sa pamamagitan ng paniniwala sa ebanghelyo; na sa pamamagitan ng kanyang lahi ay darating ang Binhi, na si Kristo, at na ibibigay ng Diyos ang lupa kay Kristo, at na tayong mga

sumasampalataya kay Kristo ay magiging mga kasamang tagapagmana Niya. Gaya ng sinabi ni Hesus, ang maaamo ay magmamana ng lupa.

Mapapalad ang maaamo, sapagkat mamanahin nila ang lupa. (Mateo 5:5)

Sa ganitong paraan, at sa ganitong paraan lamang, ipinangako kay Abraham ang lupain. At inaasahan kong napagninilayan ninyo ito; ito ay isang pangakong ebanghelyo na ibinigay kay Abraham. Ang Diyos ay hindi nagtatangi. Hindi Siya nagpakita ng paboritismo kay Abraham sa pamamagitan lamang ng paghirang sa kanya mula sa Babilonia at pagsasabing, Ibigay Ko sa iyo ang lahat. Hindi ganoon. Sa halip, ipinangaral Niya ang ebanghelyo kay Abraham at sinabi na ang Kanyang Anak ay darating, at ito ay magmumula sa kanyang lahi, at Siya ang magmamay-ari ng sanlibutang ito, at makakabahagi ka sa pamana kasama Niya. At ang pangakong ito ay ibinibigay din sa iyo at sa akin. Tayo, kung tayo ay sumasampalataya kay Kristo, ang Bugtong na Anak, ay tumatanggap ng pangako na Siya ang Mesiyas at tayo ay sumasampalataya sa Kanya. Tayo ay nagsisisi sa ating mga kasalanan at Siya ay ating tinatanggap. Kasama ni Abraham, tayo ay nagiging mga kapwa tagapagmana at minamana natin ang lupain, ang lupa. At ito ang ipinangaral kay Abraham. Wala nang higit pa, wala ring kulang, ang ebanghelyo ang ipinangaral sa kanya. Sige, kaya't magtungo tayo sa buod ng ating natalakay hanggang sa ngayon:

1. Ipinangaral kay Abraham ang ebanghelyo (Sa Genesis 12, 13, 14, 15, 16, at 17—ito ay ang pangangaral ng ebanghelyo.)
2. Sa mga pangakong iyon ay kasama ang pangako ng pamana ng lupain, na siyang buong sanlibutan.
3. Ang Binhi, na siyang si Kristo, ang magmamana nito.
4. Si Abraham ay magmamana ng lupa kasama ni Kristo sa pamamagitan ng katuwiran na mula sa pananampalataya (na ang ibig sabihin ay sa pamamagitan ng pagtanggap sa

ebanghelyo).

5. Walang natatanging o basta na lamang na pangakong ibinigay kay Abraham, ito ay simpleng pangako ng ebanghelyo.
6. Si Abraham ay magiging ama ng maraming bansa, at ang lahat ng mga angkan ay pagpapalain sa pamamagitan niya sapagkat si Kristo ay magmumula sa kanyang lahi ayon sa laman.

Sa eksaktong kaparehong paraan, si Maria ay naging ina ni Hesus at mamanahin niya ang lupa dahil sa kapanganakan ng kanyang Anak. Wala siyang natatanging akses kay Kristo maliban sa kanyang paniniwala na Siya ang Mesiyas at sa pagtanggap sa Kanya bilang Anak ng Diyos. Siya ay nagmamana ng lahat ng mamanahin ng Mesiyas, ni Kristo, ang Anak ng Diyos, sa eksaktong kaparehong paraan ni Abraham. Bagaman siya ay Kanyang laman at dugo, tulad din ni Abraham na Kanyang laman at dugo, wala pa ring pagkakaiba sa ganitong prinsipyo.

7. Ngunit si Abraham ay walang natatanging karapatan sa mana na higit sa sinumang may pananampalataya kay Kristo. Tinanggap ni Abraham ang pangako sa pamamagitan ng pananampalataya (gaya ng sinabi ni Pablo, “katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya”), eksaktong katulad ng lahat ng mga sumasampalataya sa ebanghelyo.

Napakahalaga nito, kaya habang tayo ay nagpapatuloy, panatilihin ninyo sa isipan ang mga kaisipang ito. Muli, bumalik tayo sa aklat na *The Everlasting Covenant*, at ipinaliliwanag ito ni Waggoner. Ito ay nasa pahina 46, ikatlong talata.

Sa simula pa lamang ay makikita na natin na ang pangakong ito kay Abraham ay isang pangako na nasa loob ni Kristo. “Ang Kasulatan, na nakaaalam na ipapaging-matuwid ng Diyos ang mga Hentil sa pamamagitan ng pananampalataya, ay ipinangaral nang una pa ang ebanghelyo kay Abraham, na sinasabi, Sa iyo ay pagpapalain ang lahat ng mga bansa. Kaya’t ang mga mula sa

pananampalataya ay pinagpapala kasama ni Abraham na sumasampalataya.” [Ngayon ay nagkomento si Waggoner sa mga talatang ito] **Mula rito ay natututuhan natin na nang sabihin ng Diyos na sa pamamagitan ni Abraham ay pagpapalain ang lahat ng mga angkan sa lupa, Siya ay nangangaral ng ebanghelyo sa kanya. Ang pagpapalang darating sa mga tao sa lupa sa pamamagitan niya ay maaari lamang matamasa sa pamamagitan ng pananampalataya.** (E.J. Waggoner, *The Everlasting Covenant*, p. 46.3; 1900)

At ito ay napakahalaga. At magpapatuloy si Waggoner, ito ay makikita sa ilang pahina pa. Maingat na pansinin ang sinasabi ni Waggoner dito.

Ito ay isang katotohanang kailangang malinaw na maitatak sa isipan mula sa simula pa lamang. Ang lahat ng maling pagkaunawa tungkol sa mga pangako ng Diyos kay Abraham at sa kanyang binhi ay nag-ugat sa kabiguang makita ang ebanghelyo ng krus ni Kristo sa mga ito. Kung palaging isasaalang-alang na ang lahat ng mga pangako ng Diyos ay nasa loob ni Kristo, at maaari lamang matamasa sa pamamagitan ng Kanyang krus, at na dahil dito ay espirituwal at walang hanggan ang kanilang kalikasan, mawawala ang anumang kahirapan sa pag-unawa, at ang pag-aaral ng mga pangako sa mga patriyarka ay magiging isang kaluguran at isang pagpapala. (E.J. Waggoner, *The Everlasting Covenant*, p. 48.1; 1900)

Ang pangako kay Abraham ay ang pangako ng ebanghelyo. At siyempre, sa pagbibigay ng pangakong ito kay Abraham, ang kaparehong pangako ay bukas sa bawat tao mula pa sa simula ng panahon sa iisang kaparaanan din. Ngunit bakit pinili ng Diyos si Abraham? Sapagkat sinabi ni Kristo, “Marami ang tinawag, ngunit kakaunti ang pinili.” At bakit kakaunti lamang ang pinili? Sapagkat ang kakaunti ang siyang pumipili sa kanilang sarili. Sa panahon ng halos pangkalahatang pagtalikod sa Diyos, si Abraham ay halos nag-iisang tumugon sa ebanghelyo. Tulad ni Noe sa kanyang

kapanahunan, siya ay tumayong nag-iisa sa pagtugon sa ebanghelyo. Gayundin ang naging kalagayan ni Abraham. Kaya't ito ang dahilan kung bakit ibinigay sa kanya ang mga pangako, sapagkat sa panahong iyon, walang ibang handang tumanggap ng mga ito kundi si Abraham. Dahil dito, siya ay naging ama ng mga may pananampalataya.

Magpatuloy tayo. Ngayon ay itanong natin: Ano ang isang Hudyo ayon sa kahulugan ng Bibliya? Nilinaw ni Pablo na ang tunay na Hudyo ay hindi yaong Hudyo lamang sa laman o ayon sa pisikal na pinagmulan, kundi yaong Hudyo sa espiritu. Iyan ang kahulugan ng isang tunay na Hudyo.

Sapagkat ang tunay na Hudyo ay hindi yaong nakikita lamang sa panlabas, at ang tunay na pagtutuli ay hindi yaong ginagawa lamang sa laman. **Sa halip, ang tunay na Hudyo ay yaong Hudyo sa kalooban, at ang tunay na pagtutuli ay yaong sa puso, sa pamamagitan ng Espiritu, at hindi ayon lamang sa nakasulat na kautusan.** Ang papuri sa taong ito ay hindi nagmumula sa tao kundi sa Diyos. (Roma 2:28-29)

At binibigyang-diin ni Pablo ang katotohanang ang biblikal na kahulugan ng isang Hudyo ay hindi nakabatay sa laman at dugo. Ayon sa Bibliya, ang isang Hudyo ay yaong tumatanggap sa mga pangako ni Kristo at tumatanggap sa pagkahirang tungo sa buhay na walang hanggan sa pamamagitan ni Kristo. Kaya't bagaman may mga Hudyo ayon sa laman, hindi sila ang tinutukoy ng Bibliya bilang mga tunay na Hudyo. Sila ay katulad din ng mga Hentil at ng sinumang hindi pa tumatanggap sa ebanghelyo. Maaaring hindi ito magustuhan ng ilan, ngunit ito ang katotohanan sapagkat ang ebanghelyo ay walang hanggang ebanghelyo. Hindi ito kailanman nagbago. Noon pa man ay iisa na ang mensahe nito. Wala nang ibang ipinangaral kay Abraham kundi ang ebanghelyo, at tinanggap niya ito.

Ngayon, siyempre, ang mga kabilang sa kanyang sambahayan at angkan ay may higit na pagkakataong marinig at matanggap ang ebanghelyo. Mas malaki ang kanilang pagkakataon na makapasok sa

tipang ito sa Diyos kaysa sa ibang mga tao. Gaya ng sinabi ni Pablo,

Ano nga ba ang kalamangan ng isang Hudyo? O ano ang pakinabang ng pagtutuli? Marami sa lahat ng paraan. Higit sa lahat, sapagkat sa kanila ipinagkatiwala ang mga salita at pahayag ng Diyos. (Roma 3:1–2)

...sa kanila ipinagkaloob ang mga tipan, at marami pang iba. Ngunit ayon sa biblikal na kahulugan, ang isang Hudyo ay yaong tumatanggap kay Kristo bilang Anak ng Diyos, tumatanggap ng pagsisisi at kapatawaran ng mga kasalanan, at pumapasok sa makalangit na kaharian. Iyan ang kahulugan ng isang Hudyo ayon sa Bibliya. Tayong lahat ay pantay-pantay sa harapan ng Diyos. Ngayon, pansinin natin ang sinasabi rito.

Sinabi ni Hesus sa kanila, [ito si Hesus ang nagsasalita] **“Kung ang Diyos ang inyong Ama, iibigin ninyo Ako, sapagkat Ako ay nagmula sa Diyos at naparito mula sa Kanya.** Hindi Ako naparito sa Aking sariling kagustuhan, kundi isinugo Niya Ako.” (Juan 8:42)

Kaya, ang sinasabi Niya sa mga literal na Hudyo ay hindi ninyo Ama ang Diyos sa kahulugan ng ebanghelyo. Siyempre, ang Diyos ang kanilang Ama bilang kanilang Maylalang, at si Kristo rin ang lumikha sa kanila. Ngunit ang punto ni Hesus ay hindi nila kinikilala ang Diyos bilang Ama sa espirituwal na kahulugan na ipinapahayag ng ebanghelyo. Sapagkat sinabi Niya, Kung ang Diyos ang inyong Ama, iibigin ninyo Ako. Mahalagang tandaan natin ang puntong ito habang pinag-aaralan natin ang mga bagay na ito.

Ngayon, magpatuloy tayo. Muli, malinaw na ipinaliwanag ni Pablo sa Roma kabanata 9 kung sino talaga ang tunay na Israel. At mababasa natin ito simula sa talata 1,

Sinasabi ko ang katotohanan kay Kristo; hindi ako nagsisinungaling. Pinatutunayan din ng aking budhi, sa pamamagitan ng Espiritu Santo, na mayroon akong matinding

kalungkutan at walang tigil na dalamhati sa aking puso. Sapagkat nanaisin ko pa ngang ako mismo ay mawalay kay Kristo alang-alang sa aking mga kapatid, ang aking mga kalahi ayon sa laman. Sila ang mga Israelita [ayon sa laman.] Sa kanila ipinagkaloob ang *pagiging* mga anak ng Diyos, ang kaluwalhatian, ang mga tipan, ang pagkakaloob ng kautusan, ang paglilingkod *sa Diyos*, at ang mga pangako. Sa kanila rin nagmula ang mga ninuno, at mula sa kanilang lahi, ayon sa laman, *nagmula* si Kristo, na Siyang nasa ibabaw ng lahat at *ang* Diyos na pinagpala magpakailanman. Amen. Ngunit...

Pansinin natin ang kasunod na sinabi ni Pablo. Ipinagkaloob sa kanila ang lahat ng mga pribilehiyong ito. Ano nga ba ang kalamangan ng isang Hudyo? Inilahad na ni Pablo ang mga kalamangan ng isang Hudyo ayon sa laman kumpara sa iba. Sinabi niya,

Ngunit hindi nangangahulugang nawalan ng bisa ang salita ng Diyos. Sapagkat hindi lahat ng nagmula sa Israel *ay* tunay na Israel, at hindi rin lahat *ay mga* anak dahil sila ay binhi ni Abraham ayon sa laman [ang literal na binhi]. Sa halip, sinabi, "Kay Isaac magmumula ang iyong lahi na tatawaging sa iyo."

Sinabi niya, "kay Isaac magmumula ang iyong lahi na tatawaging sa iyo," sapagkat kina Abraham at Sara ay kinailangang manampalataya sa mga pangako ng Diyos na sila ay bibigyan Niya ng isang anak. Noong una, nahirapan silang maniwala rito, ngunit sa bandang huli ay nagtiwala sila sa mga pangako ng Diyos, at sila ay ibinilang na matuwid dahil sa pananampalataya. Kaya't sinasabi ni Pablo na kay Isaac magmumula ang lahing ituturing na sa kanila. Ang mga may pananampalataya sa Mesiyas, ang mga nagsisisi at sumasampalataya sa Kanya, ang mga ito ang tunay na Israel ng Diyos. At kailanman, ganito na ang kalagayan.

Ibig sabihin, ang *mga* anak ayon sa laman ay hindi ang *mga* tunay na anak ng Diyos, kundi ang mga anak ng pangako ang itinuturing na tunay na binhi. (Roma 9:1-8)

Kaya ang grupong iyon ng mga taong kasalukuyang naninirahan sa Israel na tumatanggi na si Kristo ay Anak ng Diyos na buhay ay hindi Israel. Hindi sila ang biblikal na Israel; sila ay Israel ayon sa laman. At idaragdag pa rito, wala silang karapatan sa mga pangako ni Abraham tungkol sa lupain, sapagkat ang karapatan sa mga pangakong iyon ay matatagpuan lamang kay Hesukristo, ang Anak ng Diyos na buhay. At dahil ang karamihan sa kanila ay tumatanggi na si Kristo ay Anak ng Diyos at na Siya ay dumating bilang Mesiyas, wala silang bahagi sa mga pangako ni Abraham. Sapagkat ang mga pangakong ito ay para lamang sa mga nananampalataya sa ebanghelyo at tumatanggap kay Kristo bilang Anak ng Diyos na buhay.

Nauunawaan mo ba? Nauunawaan mo ba ang kahulugan ng mga implikasyon ng ating sinasabi rito? Napakasimple nito, ngunit hindi ito pinaniniwalaan ng nakararami, o kaya naman ay nagkakaroon ng kalituhan tungkol sa usaping ito, na tila ba si Abraham ay pinangakuan ng isang bagay na hindi ibinigay sa iba sa sanlibutan. Ngunit ito ay pagtatangi o pagkiling, na nagpapakita ng paboritismo, at hindi ganoon kumilos ang ating Ama. Ang lahat ay pantay-pantay; ang lahat ay makatarungan.

Ngayon, pansinin ito. Kung ipinangako ng Diyos ang literal na lupain ng Israel, ang lugar na iyon sa mundong ito, bago pa man bumalik si Kristo, at bago pa man Siya dumating upang angkinin ito, kung gayon ang sinabi ni diakono Esteban sa mga susunod na talata ay nagiging isang suliranin, isang malaking suliranin. Kaya ano ang sinabi ni Esteban tungkol sa mana? Natanggap ba nina Abraham at ng kanyang mga inapo ang mana? Ang lupain ba ng Israel na kasalukuyang tinitirhan ng mga Hudyo ang katuparan ng pangako kay Abraham? Pansinin natin ang Mga Gawa 7:2,

At sinabi niya, “Mga kapatid at mga ama, makinig kayo: Ang Diyos ng kaluwalhatian ay nagpakita sa ating amang si Abraham nang siya ay nasa Mesopotamia pa, bago siya tumira sa Haran, at sinabi sa kanya, ‘Lumabas ka sa iyong lupain at sa iyong mga kamag-anak, at pumunta ka sa lupaing ipakikita Ko sa iyo.’ Kaya’t

siya ay lumabas mula sa lupain ng mga Caldeo at nanirahan sa Haran. At mula roon, nang mamatay ang kanyang ama, inilipat siya ng Diyos sa lupaing ito na inyong tinitirhan ngayon. **Ngunit hindi siya binigyan ng Diyos ng mana rito, kahit na kasinglaki lamang ng sukat ng pagyapak ng kanyang paa. Gayunman, kahit wala pang anak si Abraham, nangako ang Diyos na ibibigay ito sa kanya bilang pag-aari, at sa kanyang mga lahi pagkatapos niya.** (Mga Gawa 7:2–5)

Kaya pansinin natin na malinaw na ipinapakita ni Esteban na si Abraham ay hindi pa kailanman tumanggap ng ganap na katuparan ng pangako na ibinigay sa Genesis 12:7, at sa mga kabanata 13, 15, at 17. Sinasabi niya na hindi pa ito natutupad. Hindi pa ito nagaganap. At muli, pansinin natin ang sinabi ni Pablo sa Hebreo 11:8–10. Ano ba ang inaaasam ni Abraham?

Sa pamamagitan ng pananampalataya, sumunod si Abraham nang siya ay tawagin upang pumunta sa lugar na tatanggapin niya bilang mana. Siya ay lumabas kahit hindi niya alam kung saan siya patungo. Sa pamamagitan din ng pananampalataya, nanirahan siya sa lupaing ipinangako na *parang* nasa isang banyagang lupain, nanatili sa mga tolda kasama sina Isaac at Jacob, na mga tagapagmana ng kaparehong pangako; [at ano ang kanyang pagkaunawa sa pangakong ito?] **inaasahan niya ang isang lungsod na may mga pundasyon, na ang Diyos ang tagapagtayo at tagalikha.** (Hebreo 11:8–10)

Siya ay naghihintay sa makalangit na Jerusalem. Siya ay naghahanap ng isang mas mabuting bayan. Hindi siya naghahangad ng makalupang mana. Hindi siya naghahangad ng makalupang kaharian o kapangyarihan. Sa halip, inaasam niya ang kaharian ng ebanghelyo, kung saan siya ay magiging tagapagmana ng makalangit na lungsod kapag ang makalangit na lungsod ay bumaba sa lupa.

Nakikinig sa Online: Ito ay isang seryosong bagay. Ang ebanghelyong ito ay isang napakaseryosong usapin. Ang gawain ng ating Ama sa

langit ay isang mahalaga at seryosong gawain.

Pr. Adrian: Oo, ito ay tunay na isang seryosong bagay. Tinutulungan tayo ng Bibliya na tingnan ito sa tamang liwanag. Napakalinaw ng itinuturo ng Bibliya. Hindi pa natanggap ni Abraham ang mana. At siyempre, hindi pa rin natatanggap ng binhi ang mana. Maging si Kristo at si Abraham ay hindi pa nakatatanggap ng mana hanggang sa ngayon, gaya ng malinaw na ipinapakita rito. Ito ay patuloy pa ring hinihintay.

Nakikinig sa Online: Hebreo 11:38-40

Pr. Adrian: Sige, binabanggit mo ang Hebreo 11:38-40. Oo, wala pa silang natatanggap. Salamat. May pagpapatuloy pa ito hanggang sa katapusan ng kabanata 11.

At ang lahat ng mga ito, bagaman nakamit ang mabuting patotoo sa pamamagitan ng pananampalataya, ay hindi pa tumanggap ng pangako. Sapagkat naglaan ang Diyos ng isang bagay na mas mabuti para sa atin, upang sila ay hindi maging ganap na hiwalay sa atin. (Hebreo 11:39-40)

Kailan tinatanggap ang lupa? Ngayon, pansinin natin sa aklat ni Daniel, kabanata 7, kung kailan nagsisimulang ibigay ang kaharian at ang kapangyarihan. At ito ay matatagpuan sa Daniel kabanata 7. Matapos ang paglitaw ng leon, ng oso, ng leopardo, at ng kakaibang hayop, at ng sampung sungay, at pagkatapos ng pagbunot sa tatlong sungay, at ng paglitaw ng maliit na sungay, at pagkatapos ng paghuhukom, pagkatapos ng lahat ng ito, sinasabi,

“Nagmasid ako sa mga pangitain sa gabi, at narito, may Isang tulad ng Anak ng Tao na dumarating na kasama ng mga ulap ng langit! Siya ay lumapit sa Matandang Panahon, at Siya ay inilapit sa Kanya. At sa Kanya ay ibinigay ang kapangyarihan, kaluwalhatian, at isang kaharian, upang ang lahat ng mga tao, mga bansa, at mga wika ay maglingkod sa Kanya. Ang Kanyang kapangyarihan ay walang hanggang kapangyarihan na hindi lilipas, at ang Kanyang kaharian ay

isang kahariang hindi mawawasak.” (Daniel 7:13–14)

Nais lamang nating magbigay ng puna sa puntong ito na sa kasalukuyan; ang kaharian ay patuloy na binubuo. Sinusuri ng Diyos ang mga talaan upang makita kung sino ang nanampalataya kay Kristo bilang Mesiyas, nagsisi sa kanilang mga kasalanan, at naniwala sa kapatawaran ng Diyos. At para sa mga taong sa ngayon ay nagsisisi at tumatanggap ng Kanyang Espiritu at Kanyang karakter, patuloy na nadaragdagan ang bilang ng mga kabilang sa kaharian, at si Kristo ay patuloy na naghahanda.

Una, naroon ang pangako tungkol sa mga tao, ang mga lahi o mga inapo. Kasunod nito ang pangako tungkol sa lupain. Ngayon, matapos ang taong 1844, nakikita natin na ang bilang ng mga kabilang sa mga tao ay patuloy na binubuo, at sa Ikalawang Pagparito, ang lupain ay ibibigay. Ito ang prosesong kasalukuyang nagaganap.

Ngayon, magpapatuloy tayo sa Galacia 3. Ito ay isang mahalagang talata, o ilang mga talata. At ating pagtuunan ito ng mabuting pansin.

Sapagkat kung **ang mana** ay nagmumula sa kautusan, hindi *na ito* mula sa pangako. Ngunit **ibinigay ito ng Diyos kay Abraham sa pamamagitan ng pangako**. Kung gayon, ano ang *layunin* ng kautusan? Ito ay idinagdag dahil sa mga pagsuway, **hanggang sa dumating ang Binhi na pinangakuan**. *Ito ay* itinakda sa pamamagitan ng mga anghel, sa pamamagitan ng kamay ng isang tagapamagitan. (Galacia 3:18-19)

Ngayon, kung ikaw ay nag-aaral ng kasaysayan ng Adventist, malalaman mo na ang mga talatang aking binanggit ay naging sentro ng pagtatalo tungkol sa kautusan sa Galacia noong mensahe ng 1888. Ang pahayag na “ito ay idinagdag dahil sa mga pagsuway, hanggang sa dumating ang Binhi na pinangakuan” ay naugnay sa malawak na paniniwala ng karamihan sa mga lider ng Adventist na ang “hanggang sa dumating ang Binhi” ay tumutukoy sa unang pagparito ni Kristo. Una, ito ay dahil sa kanilang maling pagkaunawa tungkol sa mga tipan. Ikalawa, dahil sa kanilang paniniwala na ang Diyos ay

basta na lamang nangako kay Abraham ng lupain ng Canaan, at na ito ay literal na ibinigay sa mga Hudyo ayon sa laman. Dahil dito, hindi nila naunawaan nang tama ang talatang ito. Samantala, si Waggoner ay naglatag ng ibang pananaw.

Kaya't tingnan natin kung ano ang sinasabi ni Waggoner tungkol sa puntong ito. Kailangan nating sundan itong mabuti sapagkat ito ay napakahalaga. Ngayon, kung ikaw ay nag-aaral ng mensahe noong 1888, marahil ay unti-unting mag-uugnay ang ilang mga ideya sa iyong isipan. Kung hindi naman, paumanhin, sisikapin kong ipaliwanag ito nang mas malinaw. Ngunit pansinin nating mabuti ang paliwanag ni Waggoner sa Galacia 3:19.

Hindi na kailangan ng maraming salita upang maunawaan kung ano ang ibig sabihin ng pariralang “hanggang sa dumating ang Binhi na pinangakuan.”

Alam natin kung ano ang binhi—ang lahat ng kabilang kay Kristo—at alam natin na hindi pa ito ganap na natutupad. Totoo na si Kristo ay minsang nahayag sa lupa sa laman, ngunit hindi Niya tinanggap ang ipinangakong mana, gayundin ni Abraham. Si Abraham ay hindi man lamang nagkaroon ng sukat na maipatungtong ang kanyang paa (Mga Gawa 7:5), at si Kristo ay wala ring lugar na maihilig ang Kanyang ulo. [Hindi pa inari ni Kristo ang lupa noon.] Bukod dito, hindi pa maaaring pumasok si Kristo sa mana hangga't hindi pa kasama si Abraham, sapagkat ang pangako ay “kay Abraham at sa kanyang binhi.” Sa pamamagitan ng propetang Ezekiel, nagsalita ang Panginoon tungkol sa mana noong panahong wala nang kinatawang hari si David sa trono sa lupa. At inihula Niya ang pagbagsak ng Babilonia, Persia, Gresya, at Roma sa mga salitang ito: “Alisin ang korona, alisin ang putong; hindi na ito mananatili sa dati; itaas ang mababa, at ibaba ang mataas. Ibabagsak Ko, ibabagsak Ko, ibabagsak Ko ito;

Ibibigay ito sa Babilonia, pagkatapos ay ibabagsak ito at mapapasa sa

Persia, at muli itong ibabagsak at mapapasa sa Gresya, at pagkatapos ay ibabagsak din ito at mapapasa sa Roma—tatlong magkakasunod na paglipat ng kapangyarihan o pagbagsak.

“at ito ay hindi na muling mananatili hanggang sa dumating Siya na tunay na may karapatan; at ibibigay Ko ito sa Kanya.” Ezekiel 21:26–27.

Kaya sa mga talatang iyon sa Ezekiel, makikita natin ang sunod-sunod na paglipat ng kaharian kung saan ang korona ay inalis, at hindi na ito muling babalik hanggang sa dumating si Kristo pagkatapos ng pagdating ng mga kahariang ito. Ngayon, ipinagpapatuloy ni Waggoner ang kanyang paliwanag.

Kaya’t si Kristo ay nakaupo sa trono ng Kanyang Ama, “mula ngayon ay naghihintay hanggang sa ang Kanyang mga kaaway ay gawing tuntungan ng Kanyang mga paa.” Malapit na Siyang dumating, ngunit hindi pa hanggang sa ang huling kaluluwang maaaring maantig upang tanggapin ang kaligtasan ay makapili na kay Kristo. Ang mga pinapatnubayan ng Espiritu ng Diyos ay mga anak ng Diyos, [at mga kasamang tagapagmana ni Cristo; kaya’t tayo ay nagiging bahagi ng binhi dahil tayo ay magkakasamang tagapagmana Niya] sa ganitong paraan, hindi maaaring pumasok si Kristo sa mana nang hindi kasama ang Kanyang mga kasamang tagapagmana. [Sapagkat ayon sa Hebreo 11:39–40 ang pangako ay tinatanggap nang sama-sama]. Ang binhi ay iisa, hindi nahahati. Kapag Siya ay dumating upang isagawa ang paghuhukom, at upang parusahan ang mga nagsabi, “Hindi namin nais na maghari sa amin ang Taong ito,” [at siyempre, alam natin kung ano ang ibig sabihin nito mula sa ating pagkaunawa sa karakter ng Diyos]. Siya ay darating “kasama ang sampung libo ng Kanyang mga banal.” Judas 14.

Kung gayon, magiging ganap ang binhi, at matutupad ang pangako. At hanggang sa panahong iyon, ang kautusan ay tapat na gagampanan ang kanyang tungkulin na gisingin at sumbatan

ang konsensya ng mga makasalanang, na hindi sila bibigyan ng kapahingahan hanggang sa sila ay lubusang makilala kay Kristo, o tuluyang tumalikod sa Kanya. (E.J. Waggoner, *The Glad Tidings*, pp. 156-158; 1900)

Nilililaw ni Waggoner na ang pahayag sa Galacia 3:18-19 ay tumutukoy sa kung kailan tatanggapin nina Abraham at ng binhi ang pangako. Dahil dito, naging pinagtatalunan nang husto ang talatang ito. Kaya ang usapin tungkol sa mga tipan ay tuwirang kaugnay ng isyung ito. Kapag mali ang pagkaunawa sa mga tipan, hindi rin mauunawaan ang talatang ito. At kung hindi nauunawaan ang talatang ito, nangangahulugan din na mali ang pagkaunawa sa mga tipan. Dahil dito, maiisip ng tao na ipinangako ng Diyos ang lupain ng Palestina, ang lupain ng Israel, sa mga Israelita bago pa man bumalik si Kristo, at na sa pagdating ni Kristo ay doon pa lamang magsisimula ang espirituwal na kaharian. Ngunit kung ganito ang pagkaunawa sa dalawang tipan, hindi mauunawaan ang pangakong ibinigay kay Abraham, kaya't hindi rin mauunawaan nang tama ang mga talatang ito, at magdudulot ito ng kalituhan. At ang karamihan sa Kristiyanismo ay nalilito sa partikular na puntong ito.

Ang kahanga-hanga para sa akin ay ngayon ko lamang lubos na nauunawaan kung bakit napakahalaga ng mga talatang ito sa Galacia 3:19. Maraming mga punto ang unti-unting nagiging malinaw at magkakaugnay. Sa nakalipas na tatlong araw, parang ang aking isipan ay nasa liwanag; para bang naliwanagan ito at mas naunawaan ko kung bakit mahalagang-mahalaga ang mga bagay na ito. Kaya pala kailangan nating maunawaan ang mga katotohanang ito. Ang lahat ay nag-uugnay sa mga tipan, sa mga pangako, at sa ebanghelyo; upang maunawaan na si Abraham ay tumanggap lamang ng ebanghelyo, walang higit at walang kulang. At sa pamamagitan nito, siya ay naging tagapagmana ng buong mundo. Iyan ang lupang ipinangako sa kanya at ipinangako rin sa atin sa pamamagitan ng pagtanggap sa ebanghelyo.

Sige, pumunta naman tayo kay A. T. Jones. Nais kong bigyang-diin

ang puntong ito. Sa kanyang aklat na *Studies in Galatians*, na orihinal na inilathala rin sa *The Review and Herald*, inilalahad niya ang kahalintulad na pananaw, halos kapareho ng nauna, ngunit may ilang kaunting pagkakaiba. Ngayon, basahin natin kung ano ang sinasabi ni Jones tungkol sa Galacia 3:19.

Tingnan natin ang sitwasyon ayon sa teksto at sa konteksto nito: “Hanggang sa dumating ang Binhi na pinangakuan.” Anong pangako? Walang pagdududa, ito ay ang pangako ng mana. Ayon sa nasusulat: “Sapagkat kung ang mana ay mula sa kautusan, hindi na ito mula sa pangako ngunit ibinigay ito ng Diyos kay Abraham sa pamamagitan ng pangako. Ano nga kung gayon ang silbi ng kautusan? Ito ay idinagdag dahil sa mga pagsuway, hanggang sa dumating ang Binhi na pinangakuan.” Kaya’t malinaw na itinatag ng mismong Salita ng Diyos na ang tinutukoy na pangako ay ang pangako ng mana. At anumang kautusan ang tinutukoy dito, ito ay ibinigay at idinagdag hanggang sa dumating Siya na pinangakuan ng mana.

Ngayon, sa Kanyang unang pagparito, tumanggap ba Siya ng anumang bahagi ng mana? Hindi. Hindi higit kaysa kay Abraham, na kasama rin Niyang pinangakuan. Siya ay “walang lugar na maihilig ang Kanyang ulo.” At tungkol sa Kanya, totoo rin, gaya kay Abraham, na Siya ay hindi tumanggap ng anumang mana rito, kahit na sukat man lamang na maipatungtong ang Kanyang paa.”

Pansinin din nang mabuti na ang sugnay ay nagsasabi, “hanggang sa dumating ang Binhi na sa Kanya”—hindi tungkol sa Kanya, kundi sa Kanya—“ibinigay ang pangako.” Ibig sabihin, ang tinutukoy na pangako ay personal na ibinigay sa Kanya, at hindi lamang tungkol sa isang tao. Ngunit malinaw sa teksto na ang pangakong ito ay ang pangako ng mana. Ang pangakong ito ay ibinigay kay Abraham at sa kanyang binhi, na si Kristo; at ito ay nangyari nang ibigay ang pangako kay Abraham. **Subalit higit pa**

rito, ito rin ay personal na ibinigay sa mismong Binhi, na si Kristo. Basahin natin sa ikalawang salmo: “Sinabi sa Akin ng Panginoon, Ikaw ang Aking Anak; sa araw na ito ay ipinanganak Kita. Hingin Mo sa Akin, at ibibigay Ko sa Iyo ang mga bansa bilang Iyong mana, at ang mga dulo ng lupa bilang Iyong pag-aari.” Talata 7–8. Narito ang pangako ng mana na tuwirang ibinigay sa Binhi, na si Kristo.

Ngayon, kailan matutupad ang pangakong ito? At kapag ang isang bagay ay dapat gawin, o itatag, “hanggang sa dumating ang binhi kung kanino” ang pangakong iyon ay ginawa, kung gayon aling pagdating ang magiging totoo at ang tanging lohikal na isa na maaaring isaalang-alang? — Malinaw, ang pagdating na magiging sa pagtanggap ng mana na TINUTUKOY SA PANGAKO; at kung saan lamang ang pangako ay nababahala.

Samakatuwid, kung isasaalang-alang kung ano ang pangakong malinaw na ipinahayag sa mga banal na kasulatan,—ang pangako ng mana,—at isinasaalang-alang na ang pangakong ito ay nauugnay at partikular na nauukol, at higit sa lahat, sa kanyang ikalawang pagparito, maliwanag na ang ikalawang pagparito ni Kristo, sa halip na ang una niya, ay ang tinutukoy sa sugnay na “hanggang sa dumating ang binhi kung kanino ginawa ang pangako.” (A.T. Jones, *The Review and Herald*, March 13, 1900)

Ngayon, para sa ilan sa inyo, ito ay marahil 'pumupunta sa iyong ulo,' ito ay medyo 'puno.' At ayos lang. Hindi mo kailangang maunawaan ang lahat ng detalye. Ngunit ang buod ng punto na aking ginagawa dito ay, ang Galacia 3.19 ay nagsasabi sa atin kung kailan ang pangako ay ibibigay kay Abraham at sa kanyang binhi. Na nagpapawalang-bisa sa ideya na ang tunay na Israel ng Diyos ay tumanggap ng alinman sa pamana nito at ang mga taong ngayon ay sumasakop sa lupain ng Canaan ay wala sa mana. Kahit na sinasabi nila na ito ang pangako na ginawa kay Abraham, hindi, dahil hindi pa ito natanggap ng binhi, hindi pa ito natanggap ni Abraham. Nilinaw ito ni Stephen. At kaya,

sinasabi sa atin ng Galacia 3.19 kung kailan natanggap ng binhi at ni Abraham ang pangako. Ito ay sa Ikalawang Pagparito kapag siya ay nagmamana ng lupa at ang mabubuti ay magmamana ng lupa kasama niya sa partikular na oras na iyon. Ang tipan ay naihatid at iyon ang punto na binibigyang-diin natin dito.

Kaya ipagpatuloy natin. Tatalakayin natin ngayon ang puntong ito: Ngunit hindi ba ipinangako kay Abraham ang lupain ng Canaan? At binabasa natin ito, pansinin, sabi nito:

At aking itatatag ang aking tipan sa akin at sa iyo at sa iyong binhi pagkatapos mo, sa kanilang mga lahi, sa isang walang hanggang tipan, upang maging isang Dios sa iyo, at sa iyong binhi pagkatapos mo. **At aking ibibigay sa iyo, at sa iyong binhi pagkatapos mo, ang lupain kung saan ka nakikipamayan, ang buong lupain ng Canaan, na pinaka pag-aari** na walang hanggan; at ako ay magiging kanilang Diyos. (Genesis 17:7-8, KJV)

Ngayon pansinin sa ibang pagsasalin, sabi nito

Ibibigay Ko sa iyo at sa iyong mga magiging salinlahi ang lupain na iyong tinitirhan bilang dayuhan, ang buong lupain ng Canaan, bilang walang hanggang pag-aari; at Ako ang magiging kanilang Diyos. (Genesis 17:8)

Ang pangako tungkol sa Canaan ay bahagi lamang ng mas malawak na pangako na si Abraham ang magiging tagapagmana ng buong sanlibutan. Kaya kung tatanggapin ni Abraham ang sanlibutan bilang mana, ang pagmamana ng lupain ng Canaan ay isang bahagi lamang ng pangakong iyon. Gayunman, hindi pa natatanggap ni Abraham ang alinman sa mga ito nang dumating si Kristo sa lupa, at maging si Kristo ay hindi pa rin natatanggap ang mga ito noong panahong iyon. Kaya naman, wala pang sinuman ang tumatanggap ng naturang mana, sapagkat ito ay matatanggap pa lamang sa Ikalawang Pagparito. Sinabi ni Esteban sa Gawa 7 na si Abraham ay hindi pa nakatanggap ng anumang bahagi ng ipinangakong mana.

Kaya nga, oo, ang lupain ng Canaan ay kabilang sa matatanggap ni Abraham bilang mana sapagkat doon siya nanirahan. Ngunit ito ay bahagi lamang ng mas malawak na mana na ipinangako sa kanya. Maaaring noong panahong iyon ay hanggang doon lamang ang kayang maunawaan ni Abraham, kaya ipinahayag ng Diyos ang Kanyang pangako sa paraang madaling maunawaan ni Abraham ayon sa kanyang kalagayan at karanasan. Gayunpaman, malinaw na ipinahayag ni Pablo sa Roma 4:13 na si Abraham ay magmamana ng buong sanlibutan. Gayundin, sinabi ni Kristo sa Mateo 5:3 na ang mga maamo ay magmamana ng lupa, hindi lamang ng lupain ng Canaan. Ito ang dahilan kung bakit binanggit ang lupain ng Canaan.

Kaya naman, ang lahat ng naninirahan ngayon sa Canaan o sa Israel na nag-aakalang ito na ang katuparan ng pangako kay Abraham ay nasa maling pagkaunawa. Ang pangakong ito ay hindi pa naibibigay kay Abraham ni sa kanyang Binhi, na si Kristo. Ang mga kasalukuyang naninirahan at namamahala sa lupaing ito ay walang kaibahan sa ibang mga hari, pinuno, o mga lipunang naghahari sa pamamagitan ng kapangyarihan at puwersa. Ito ay malayo sa katangian ng kaharian ni Kristo. Ang Kanyang mga tagasunod ay hindi nakikipagdigma, hindi gumagamit ng mga sandata, at hindi nagbubuhos ng mga bomba o pumapatay ng kapwa tao, gaya ng mga pangyayaring nasasaksihan natin sa kasalukuyan. Bukod dito, ang pagtatanggol nila sa lupaing ito ay hindi pagtatanggol sa isang lupain na ipinangako sa kanila, sapagkat hindi ito ipinangako sa kanila. Ang pangako ay para lamang sa mga sumasampalataya sa ebanghelyo. At hindi lamang ang lupain ng Canaan ang ipinangako sa kanila, kundi maging ang buong daigdig. Sikapin nating maunawaan ang lawak ng kahulugan nito. Napakalawak at napakalalim ng mga implikasyon ng katotohanang ito.

Siyempre, marami ang maaaring mabagabag sa pananaw na ito sapagkat hinahamon nito ang marami sa mga karaniwang itinuturo sa Kristiyanismo sa kasalukuyan. Karaniwang sinasabi na ipinangako kay Abraham ang lupain ng Canaan at natupad ang pangakong iyon sa kanyang mga inapo. Itinuturing ito ng ilan bilang isang larawan o

anino ng mas dakilang katuparan sa hinaharap. Ngunit ayon sa pananaw na ating sinusuri, wala pang natatanggap na mana si Abraham hanggang sa ngayon. Natalakay na natin ang mga talatang sumusuporta rito, kaya hindi na natin ito pahahabain pa. Sa halip, magpatuloy tayo sa susunod na punto.

Ngayon ay dumako naman tayo sa sinasabi ni Waggoner sa aklat na *Ang Walang Hanggang Tipan*.

Ngunit may isa pa tayong natututuhan, si Abraham ay hindi talaga tumanggap ng anumang mana sa lupa. Wala siyang naangking kahit maliit na bahagi ng lupain na maaari niyang tayuan ng kanyang paa; gayunman ipinangako ito ng Diyos sa kanya at sa kanyang lahi pagkatapos niya. Ano ngayon ang ating sasabihin tungkol dito? Nabigo ba ang pangako ng Diyos? Hindi kailanman. Ang Diyos ay “hindi maaaring magsinungaling.” “Siya ay nananatiling tapat” sa Kanyang mga pangako. Namatay si Abraham nang hindi pa natatanggap ang ipinangakong mana, ngunit namatay siyang may pananampalataya. Kaya dapat nating matutuhan mula rito ang aral na nais iparating ng Espiritu Santo sa mga Judio, na ang ipinangakong mana ay matatanggap lamang sa pamamagitan ni Hesus at ng pagkabuhay na muli. Lalo itong nililina ng mga salita ni Apostol Pedro: “Kayo ang mga anak ng mga propeta at ng tipan na ginawa ng Diyos sa ating mga ninuno nang Kanyang sabihin kay Abraham, sa pamamagitan ng iyong Binhi ay pagpapalain ang lahat ng mga angkan sa daigdig. Sa inyo unang isinugo ng Diyos ang Kanyang Anak na si Hesus, matapos Siyang ibangon, upang kayo ay pagpalain sa pamamagitan ng paglayo ng bawat isa sa inyo mula sa kanyang mga kasamaan.”

Ang pagpapala kay Abraham, gaya ng ating natutuhan, ay dumarating sa mga Hentil, o sa lahat ng mga angkan ng daigdig, sa pamamagitan ni Hesu-Kristo at ng Kanyang krus. Ngunit ang pagpapalang ito ay kaugnay din ng pangako tungkol sa lupain ng Canaan. Ang lupain ding iyon ay matatanggap lamang sa

pamamagitan ni Kristo at ng pagkabuhay na muli. Kung hindi ito totoo, sana ay nabigo at nadismaya si Abraham, sa halip na mamatay na may ganap na pananampalataya sa pangako ng Diyos. Ngunit lalo pa itong magiging malinaw habang ipinagpapatuloy natin ang ating pag-aaral. (E.J. Waggoner, *The Everlasting Covenant*, p. 51.5; 1900)

Kaya naman, narito ang ating konklusyon.

- Ang pangako kay Abraham ay walang iba kundi ang pangako ng ebanghelyo (walang labis at walang kulang).

Ito ay iisang ebanghelyo mula pa sa simula, ang walang hanggang ebanghelyo. Walang hiwalay na ebanghelyo para sa mga nabuhay bago ang krus at ibang ebanghelyo para sa mga nabuhay pagkatapos nito. Iisa lamang ang ebanghelyo.

- Ang pangako ay ibinigay kay Abraham at sa kanyang Binhi, na siyang si Kristo.
- Ang pagtanggap ng mana ay tatanggapin nina Abraham at ni Kristo sa Ikalawang Pagparito; (at kasama rito ang mga tumanggap kay Kristo na naging bahagi ng kanyang lahi, ng Binhi, at mga kasamang tagapagmana.)
- Ang lupain ng Canaan ay hindi kailanman ipinangako sa Israel sa mundong ito.

Ito ay ibibigay lamang kay Kristo. Ang lupain ng Canaan ay hindi kailanman maaaring iangkin bilang pangako kay Abraham nang hiwalay sa katauhan ni Hesu-Kristo. Sa ganitong pananaw, hindi ito maaaring angkinin bilang pag-aari ng sinuman sa mundong ito, sapagkat ito ay nauukol lamang kay Hesu-Kristo na itinatangi bilang Anak ng Diyos.

- Ang mga kasalukuyang naninirahan sa lupain ng Israel na umaangkin sa mga pangako kay Abraham, na sinasabing sa kanila ang lupain sa pamamagitan ng banal na karapatan, ay

nasa maling pagkaunawa. Hindi ito ang ipinangakong lupain sa Israel.

- Ang Israel ay yaong mga may pananampalataya sa Binhi—si Kristo.
- Ang mga literal na Hudyo ay hindi mga tagapagmana ng pangako o ng lupain.
- Gaya rin nito, ang mga Adventist sa pisikal na anyo ay hindi mga tagapagmana ng mga pangako, kundi tanging yaong mga tumanggap ng mensahe noong 1888 ang itinuturing na mga tagapagmana.

Ganito rin ang kalagayan para sa mga nasa iglesia. Ang mga tumatanggi na si Kristo ay Anak ng buhay na Diyos ay hindi mga tagapagmana ng mga pangakong ito. Gayundin, ang mga tumatanggi sa mga mensahe noong 1888 ay hindi mga tagapagmana ng mga pangakong ito. Kailangan mong manampalataya sa mga mensaheng ito upang makapasok sa mana na ito, at dahil dito...

- Ang kasalukuyang digmaan sa Gitnang Silangan ay walang kinalaman sa mga pangakong ibinigay kay Abraham. (Ito ay lubos na hindi tama o mali).
- Ang literal na Israel ay walang batayang nakasulat sa Bibliya upang angkinin ang lupain na ito sa mundong ito.

At sa aking karaniwang paraan, malinaw kong naipaliwanag ang mga bagay nang walang pag-aalinlangan, walang kalabuan, at walang anumang pag-iwas sa tunay na kahulugan nito. At batid ko na para sa ilan, ito ay maaaring maging isang suliranin.

Nakikinig sa Online: Paano natin titingnan, sa ganitong konteksto, ang pagdala ni Josue sa mga Israelita patungo sa lupain ng Canaan?

Pr. Adrian: Tama, ito ang tanong. Ito ang katanungan, at kailangan pa

natin itong suriin nang mas malalim.

Ang maibibigay ko sa iyo ay ito, nais ng Diyos na tanggapin ng Israel si Kristo at ang ebanghelyo; at sa pamamagitan nila, ang lupain ng Canaan ay lalawak upang saklawin ang buong sanlibutan. Ito ang layunin ng Diyos, ngunit ito ay kanilang tinanggihan. Tumalikod sila at hindi ito tinanggap; kaya't hindi na sila naging bahagi ng tunay na Israel ng Diyos. Marami pa tayong dapat sabihin tungkol sa puntong ito, ngunit sa sandaling ating tanggapin na iisa lamang ang ebanghelyo, at na ang ebanghelyong ipinangaral sa atin ay siya ring ipinangaral kay Abraham, gaya ng sinasabi sa Hebreo 4:2

Sapagkat ang ebanghelyo ay ipinangaral din sa atin gayundin sa kanila [kay Moises at sa mga Israelita]; ngunit ang salitang kanilang narinig ay hindi nakinabang sa kanila, sapagkat ito ay hindi inihalo sa pananampalataya ng mga nakarinig *nito*. (Hebreo 4:2)

Laging tungkol sa ebanghelyo ang usapin, ngunit hindi sila nakapasok dahil sa hindi pananampalataya. Kaya huwag magpadala sa mga pahayag ng ilang propeta na ang Israel na kasalukuyang nasa lupain ng Palestina ay may banal na karapatan sa teritoryong iyon. Wala silang anumang karapatan dito maliban lamang sa pamamagitan ng katauhan ni Hesu-Kristo, at hindi sila ang mga Hudyo na tinutukoy sa Bibliya. Ang mga Hudyo sa Bibliya ay yaong mga nananampalataya kay Kristo, ang Anak ng Diyos. Ang Israel ay palaging may espirituwal na kahulugan, at maaari lamang pumasok dito sa pamamagitan ng pananampalataya, (tulad ni Isaac) sa paniniwalang ibibigay ng Diyos ang Binhi. Si Isaac ay isang halimbawa ng katuwiran na nagmumula sa pananampalataya. Tanging sa paniniwalang ito ka lamang maaaring makabahagi.

Ngayon, sinabi ni Waggoner ang mga bagay na ito noong 1888, at ganoon din ang kanyang mga pahayag noong dekada 1890. Ito ay lubos na tinanggihan ng kasalukuyang iglesia, na sa mensaheng ito ay ginawa ang eksaktong ginawa ng mga Judio kay Kristo dalawang

libong taon na ang nakalipas. Ipinako nila sa krus ang mensaheng ito at itinakwil ang ebanghelyo. Kaya ano pa ang ating masasabi kundi, “narito, sapagkat hinahatulan ninyo ang inyong sarili na hindi karapat-dapat sa buhay na walang hanggan, narito, kami ay bumabaling sa mga Hentil,” upang ialok sa kanila ang pagkakataong makapasok sa napakadakilang katotohanan tungkol sa karakter ng Diyos.

Sana ay maunawaan mo kung gaano kalaki ang kahalagahan nito. Ngunit kung babasahin mo ang *Ang Walang Hanggang Tipan*, makikita mo ang lahat ng ito sa mga unang kabanata. Malinaw itong inilatag. Nilinaw ito ni Jones; nilinaw din ito ni Waggoner. May malalalim at makabuluhang implikasyon ito sa pag-unawa sa mga tipan. Ganap nitong binabago ang ating pagkaunawa sa mga nangyayari sa literal na Jerusalem sa kasalukuyan. Kailangan nating makahabol sa tamang pag-unawa at maunawaan ang mga implikasyon ng mga bagay na ito. Ang digmaan para sa pag-iral sa teritoryong iyon na nagaganap ngayon sa Israel ay walang kinalaman sa mga pangakong ibinigay kay Abraham. Nawa’y hayaang lubos itong tumimo sa iyong isipan, at lubos mong yakapin ang mga katotohanang ito.

Mga kapatid, ipinapanalangin ko na patuloy ninyong pag-aralan ang mga bagay na ito, na makita ninyo ang mga implikasyon nito, at maunawaan ninyo kung bakit binigyang-kahulugan nina Waggoner at Jones ang Galacia 3:19 sa paraang ginawa nila: “hanggang sa dumating ang Binhi.” Walang sinuman sa Adventismo na nasa anumang posisyon ng pamumuno, maging sa loob ng iglesia ng Adventista o sa tinatawag na kilusang “Ama at Anak” sa labas ng usapin ng “karakter ng Diyos” (Ama at Anak) ang naniniwala sa ganitong pag-unawa. Lahat sila ay naniniwala na ang “hanggang sa dumating ang Binhi” ay tumutukoy sa unang pagparito ni Hesu-Kristo. Ito ay lubos na sumisira sa tamang pagkaunawa na ang ebanghelyo ay ipinangaral kay Abraham sa kaparehong paraan na ipinangaral ito sa atin. Gaya ng sinabi ni Kristo tungkol kay Abraham, “Inasam ni Abraham na makita ang Aking araw, nakita niya ito at nagalak siya.” Nakita niya ito sapagkat siya ay sumampalataya sa

ebanghelyo.

Kaya naman, nananalangin ako na pagpalain kayo ng ating Ama habang maingat ninyong pinag-iisipan ang mga implikasyon ng mga bagay na ito. Nawa'y ang lahat ng literal na lahing Hudyo sa Israel ay makapasok sa ebanghelyo at maligtas. Ang ating Ama ay hindi nagnanais na mapahamak ang sinuman. Nawa'y hindi nila gamitin ang kanilang katayuan kaugnay ng mga tipan, ng Kautusan, ng Torah, at ng mga dakilang kapistahan upang mapakinabangan ang kanilang sarili o upang isipin na sila ay natatanging pinili lamang dahil sa mga bagay na ito. Sapagkat hindi maaaring maging hinirang ang sinuman maliban kung piliin niya si Kristo.

At gayundin para sa mga Adventist. Natanggap natin ang lahat ng mga dakilang katotohanang ito, ngunit ang lahat ng ito ay mangyayari sa atin kung hindi natin tatanggapin ang mensahe noong 1888. Maraming mga Adventist ang maghihinagpis at magngangalit ang mga ngipin sapagkat sila ay nasa hangganan na ng kaharian ngunit hindi pa rin sila papasok. Hindi nila ibinababa ang kanilang sarili upang tanggapin si Hesus bilang Bugtong na Anak, at upang kilalanin na ang mga mensahe noong 1888 ay ganap na tama sa kanilang sinasabi, at na ang pagtubos ay lubos na naiiba sa kanilang kasalukuyang paniniwala. Na ang pagtubos ay hindi kapalit na parusang legal, kundi isang bagay na iba pa, gaya ng malinaw na itinuro sa atin ni Waggoner.

Malinaw nitong ipinapakita na tayong lahat ay may paglapit sa Diyos sa pamamagitan ni Kristo, sa pamamagitan ng ebanghelyo. Ang Diyos ay hindi nagtatangi ng tao. Tayong lahat ay may pantay na karapatan na lumapit sa Kanya.

Malinaw na malinaw ang itinuturo ng Bibliya tungkol sa puntong ito. Kaya't tanggapin natin si Kristo bilang Bugtong na Anak ng Diyos, at tayo ay maging mga kasamang tagapagmana ni Kristo at ni Abraham, upang ating matanggap ang makalangit na Canaan, at pagkatapos ay ang lupaing ito rin ay ating mamamahin. Ito ay magaganap matapos ang sanlibong taon, sa paglusong ng banal na lungsod mula sa langit,

gaya ng sinasabi sa Pahayag 21.

Maraming salamat sa inyong pakikinig, mga kapatid. Nawa'y lubos kayong pagpalain ng Diyos.

Pangwakas na Panalangin:

Amang minamahal, idinadalangin ko na pagpalain Mo ang aking mga kapatid habang kanilang pinag-iisipan ang mga bagay na ito. Sa pangalan ni Hesus, Amen

Pangwakas na Pananalita:

Magla-live stream muli tayo ngayong Sabbath. Maaaring magbigay ako ng karagdagang update tungkol sa mga kasalukuyang pangyayari kaugnay ng mga bagay na ito. Maaaring talakayin pa natin nang mas malalim ang mga napag-usapan natin ngayong gabi.

Nakikinig sa Online: Dalhin sila, dalhin sila.

Pr. Adrian: Oo, dalhin natin sila. Pumunta tayo sa mga lansangan at sa mga daang-likuran at dalhin sila sa napakadakilang ebanghelyong ito. Pagpalain nawa kayo ng Diyos. At inaasahan kong makita kayong muli sa darating na Sabbath. Paalam sa ngayon.

TRANSKRIP MULA SA
PRESENTASYON NI ADRIAN EBENS
MARSO 7, 2026

ANG LUPANG PANGAKO – BAHAGI 2

Pr. Adrian:

Magandang umaga sa inyong lahat, at maligayang Araw ng Pagpapahinga. Isang pagpapala na makasama kayong lahat. Maraming salamat sa inyong lahat na nakikibahagi sa atin online. Ngayong umaga, labis akong pinagpapala sa mga sinulat ng ating mga pionero, lalo na ang mga akda ni E. J. Waggoner sa kanyang aklat na *Ang Walang Hanggang Tipan*. At para sa mga patuloy na sumusubaybay sa mensaheng ito, unti-unti nating binubuo, hakbang-hakbang, ang matibay at hindi matinag na pundasyon na inilatag ng ating mga pionero. Habang nadaragdag ang bawat bahagi, lalo pang lumilina at sumisigla ang kagandahan ng mensahe. Ang mga bagay na patuloy kong natutuklasan ay tunay na kamangha-mangha, at paulit-ulit kong tinatanong ang aking sarili, Bakit hindi ko ito nakita 20 taon na ang nakalipas? Nabasa ko na ang aklat na ito noong nakalipas na 20 taon, ngunit hindi ko ito lubos na naunawaan. Para bang mali ang aking pananaw. Nakasuot ako ng mga salamin ng

kaisipang parusang kapalit (penal substitution) at maling pagtingin sa katarungan, kaya't hindi ko makita ang tunay na sinasabi ni Waggoner. Kaya't nagpapasalamat ako na unti-unti akong pinagagaling mula sa pagkabulag na iyon. Habang nagpapatuloy tayo ngayon, dalangin ko na tayong lahat ay lubos na pagpalain.

Alam kong tayong lahat ay nasa isang napakaselang yugto dahil sa mga pangyayaring nagaganap sa mundo ngayon. At para sa akin, malinaw na si Trump ay napilitang kumilos dahil sa usapin ng mga dokumentong may kaugnayan kay Epstein. Naniniwala rin ako na pinili niyang makisangkot sa digmaan laban sa Iran upang ilihis ang atensyon ng publiko mula sa kanyang sarili, sa kabila ng mga alegasyong dapat umanong humantong sa pananagutan sa batas para sa mga ginawa niya. Ganito kadalas ang nagiging taktika: nagkakaroon ng digmaan o malaking krisis upang mailipat ang pokus ng mga tao sa ibang usapin. Batay sa mga impormasyong mayroon ako, napakalinaw para sa akin na si Charlie Kirk ay itinuturing na hadlang sa posibilidad ng isang digmaan laban sa Iran, kaya kinailangan umano siyang alisin sa landas.

Ilan lamang ito sa mga detalyeng kamakailan kong sinaliksik. Gaya ng karaniwan, marami na naman itong maaaring hindi magustuhan o ikagalit ng maraming tao. Gayunpaman, naaalala rin natin na sa kabila ng lahat ng makabagong teknolohiyang taglay ng Estados Unidos at Israel, nagawa pa rin umano nilang pumatay ng 160 batang mag-aaral at lubusang wasakin ang kanilang mga katawan, isang gawaing lubhang kasuklam-suklam at mariing kinokondena. Para sa nagsasalita, ito ay maituturing na isang anyo ng paghahain o pagsasakripisyo ng mga bata. Sa kanyang pananaw, walang anumang paliwanag o dahilan ang maaaring magtakip o magpawalang-sala sa ganitong uri ng pagpatay at matinding pagdanak ng dugo.

Gayunpaman, ayaw ko nang pag-usapan iyan ngayon.

Tagapakinig: Habang napag-uusapan na rin natin ito, Adrian, nakalulungkot na hindi man lamang sila makahingi ng paumanhin.

Pr. Adrian: Hindi man lang sila makahingi ng tawad dahil kung aaminin nila na mali sila, sila ang may kasalanan sa kanilang mga

mata. At nagpapanggap lang sila na hindi ito nangyayari at hindi ito totoo. Ngunit hindi mahalaga kung ano ang iyong pagtakip tungkol dito, ang pinuno at kung gaano siya kasama, ang pagsira sa mga batang iyon ay walang konsensya, ganap na hindi nakatitiis.

Bilang dagdag pa rito, batay sa mga impormasyong nakalap ko, hindi pa umano nagsisimulang gamitin ng Iran ang kanilang mga intercontinental ballistic missile o ICBM. Sa ngayon, tila nauubos lamang nila ang mga mapagkukunan ng Estados Unidos sa pamamagitan ng paggamit ng maliliit na drone at iba pang kagamitang militar. Samantala, sinusuportahan umano ng Tsina at Rusya ang Iran sa pamamagitan ng pagbibigay ng impormasyon tungkol sa mga posisyon at teknolohiyang militar ng Estados Unidos. Hindi pa natin nakikita ang katapusan ng sitwasyong ito. Sa aking pananaw, hindi ito magtatapos nang maayos.

At kapansin-pansin na ang huling taong nagtangkang muling itayo ang templo sa Jerusalem ay si Julian na Apostata. Nang subukan niyang gawin iyon, sinasabing bigla na lamang nagkaroon ng mga bolang apoy at mga lindol. Pagkatapos nito, nakipagdigma siya sa Iran at napatay. Iyon ang huling pagkakataong sinubukang muling itayo ang templo. Kaya maraming salamat, Rowan, sa pagpapadala sa akin ng impormasyong iyon. Tinalakay rin ito ni Tucker Carlson sa isang kamakailang talakayan; isa itong napaka-interesante at kapana-panabik na presentasyon.

Kaya, matapos masabi ang lahat ng iyon, nais nating ituon ang ating isipan sa mga bagay na tunay na makapagdadala ng pagbabago. Ang pagsasabi ng “Maghanda kayo!” sa gitna ng takot at pagkabalisa ay hindi tunay na paghahanda. Habang binabasa ko kamakailan ang isinulat ni Waggoner, binanggit niya ang nasa aklat ng Isaias na ang mga pinawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya ay hindi magmamadali dahil sa pangamba. Hindi sila kikilos nang may pagkataranta o pagkabalisa. Hindi sila mababalot ng pag-aalala. Katulad ng mga saserdoteng nanatiling nakatayo sa gitna ng Ilog Jordan habang naiipon ang tubig, mahinahon silang tumindig doon habang dumaraan ang mga Israelita. Gayundin naman, maaari tayong manatiling matatag sa tuyong lupa, kahit na tila dumarami at

lumalakas ang mga kaaway ng Diyos. At ito ang kaisipang nais kong pagtuunan ng pansin sa araw na ito.

Noong Miyerkules, nagbahagi ako ng ilang impormasyon batay sa mga itinuturo nina Waggoner at Jones tungkol sa Lupang Pangako. Nais ko ngayong magdagdag ng ilang paliwanag at karagdagang paglilinaw. May ilang puntong kailangan nating linawin. Ngunit bago iyon, para sa mga maaaring lumuhod, tayo muna ay mananalangin.

Panalangin sa Pagsisimula:

Ama sa langit, kami po ay nagpapasalamat na kami ay maaaring lumapit sa Inyo sa araw na ito ng Sabbath. Nagpapasalamat po kami sa kaloob ng Inyong Espiritu. Nagpapasalamat po kami sa kapatawaran ng mga kasalanan. At Ama, hindi po namin nais na maghusga o manisi ng ibang tao, kundi nais po naming tiyakin at panindigan ang aming pagkatawag at pagkahirang.

Kami po ay nananalangin, Ama, na Inyong patnubayan kami habang sama-sama naming pinag-aaralan ang mga bagay na ito. Nawa'y aming maunawaan at lubos na maunawaan ang walang hanggang ebanghelyo, ang katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya, ang mensahe ng 1888, at kami ay makatayo sa mga unang tagapanguna na nagsimulang mangaral ng mensahe ng huling ulan.

At kami po ay nagpapasalamat sa Inyo, sa pangalan ni Hesus. Amen.

Presentasyon:

Ang Lupang Pangako Bahagi 2. Ngayon, kung napanood ninyo ang Unang Bahagi, nagbigay ako ng ilang pahayag na para sa karaniwang Kristiyanismo ay maaaring ituring na mapanghamon o kontrobersiyal. Ngunit ang mensaheng ating tinatanggap ay laging nagiging mapanghamon para sa mga nasa malawak na landas, na sa aking palagay ay tumutukoy sa karaniwang Kristiyanismo.

Isang napakainteresanteng bagay ang napansin ko. Sa ating huling presentasyon, tinalakay natin ang katotohanan na si Abraham ay nagkaroon ng karapatan sa mga pangako ng lupain sa pamamagitan

ng mga pangako ng ebanghelyo at ng pangakong ibinigay kay Kristo, na si Kristo ang magmamana ng lupa. Dahil dito, tanging yaong mga sumasampalataya kay Kristo at tumatanggap sa Kanya bilang Mesiyas ang may bahagi sa pagmamana ng mga pangakong ito kasama Niya. At sa ganitong konteksto isinulat ni Waggoner,

Sa pinakasimula pa lamang, makikita natin na ang pangakong ito kay Abraham ay isang pangako kay Kristo. “Ang Kasulatan, na nakatanaw na ang Diyos ay magpapawalang-sala sa mga Hentil sa pamamagitan ng pananampalataya, ay ipinangaral na noon pa man ang Ebanghelyo kay Abraham, na sinasabi, Sa iyo ay pagpapalain ang lahat ng mga bansa.

At gaya ng madalas kong sinasabi sa mga tao, hindi lamang ipinangaral sa kay Abraham ang pangako ng ebanghelyo, sa halip, ipinangaral sa kanya ang ebanghelyo mismo. Ibig sabihin, ang maipangaral sa iyo ang ebanghelyo ay ang magkaroon ng Tagapagligtas na malapit at handang magligtas na may kapangyarihang kasing-bisa ng noong Siya ay namatay sa krus, gaya ng nakasaad sa aklat na *Faith I Live By* ni Ellen White.

Kung gayon, ang mga yaong may pananampalataya ay pinagpapala kasama ng tapat na si Abraham.” [Ibig sabihin, ang mga pangakong ibinigay kay Abraham]. Mula rito, natututuhan natin na nang sabihin ng Diyos na sa pamamagitan ni Abraham ay pagpapalain ang lahat ng mga angkan ng lupa, ipinapangaral Niya sa kanya ang Ebanghelyo.

Kaya kapag sinasabi na sa iyo pagpapalain ang lahat ng mga angkan ng lupa, ang ibig sabihin lamang nito ay isa sa iyong mga inapo ang magiging Mesiyas, na sa pamamagitan Niya ang lahat ng sumasampalataya sa Kanya ay magkakaroon ng buhay na walang hanggan. At aking sinabi rin na ang pag-angkin ni Abraham sa pangako ng lupang mamanahin ay nauugnay sa angkan ni Maria, ang ina ni Hesus, na siya rin ay nasa linya ni Kristo at naging direktang ina Niya, at sa pamamagitan ng Kanyang Anak ay nagkaroon siya ng karapatan sa lupang pangako. Sa gayunding paraan, si Abraham ay nagkaroon ng karapatan sa lupain sa pamamagitan ng kanyang

napakalayong inapo, ang kanyang dakilang-dakilang-dakilang-dakilang-dakilang-dakilang apo. At iyon lamang ang tanging paraan kung paano nagkaroon ng karapatan si Abraham sa lupang pangako.

Ang pagpapalang darating sa mga tao ng daigdig sa pamamagitan niya ay maaari lamang matanggap at maranasan sa pamamagitan ng pananampalataya. (E.J. Waggoner, *The Everlasting Covenant*, p. 46.3; 1900)

Ang pagpapalang darating sa mga tao ng daigdig sa pamamagitan Niya ay maaari lamang matanggap at maranasan sa pamamagitan ng pananampalataya. Dahil dito, ang mga walang pananampalataya sa Mesiyas na dumating dalawang libong taon na ang nakalipas ay walang anumang pangakong iniaalok sa kanila tungkol sa lupain. Ano ang kahulugan nito para sa mga naninirahan sa Israel sa kasalukuyan? Ano ang ibig sabihin nito para sa kanila? Wala silang anumang minanang pangako. Wala. Sapagkat kung hindi sila sumasampalataya sa Mesiyas, wala silang pagpasok sa mana na ito, at sa halip ay nagsisikap silang itatag ang kanilang sariling katuwiran sa pamamagitan ng sandata at digmaan upang angkinin ang lupain na, ayon sa pangako, ay matatamo lamang sa pamamagitan ng pananampalataya, hindi sa pamamagitan ng mga gawa; sa pagtitiwala sa pamumuno ng Banal na Espiritu, hindi sa pagbagsak ng mga bomba sa mga karatig-bansa.

Walang nagbago, hindi ba? Ngayon, nakita ko itong kawili-wili, at muli itong binigyang-diin ni Waggoner, na sa Genesis 12:8 ay sinasabi,

At siya ay lumipat mula roon patungo sa isang bundok sa silangan ng Bethel, at itinayo niya ang kanyang tolda (ang Bethel ay nasa kanluran at ang Hai ay nasa silangan), at doon siya nagtayo ng isang dambana para kay Jehova, **at ipinangaral niya ang pangalan ni Jehova.** (Genesis 12:8, YLT)

Sa King James Version ay sinasabi na “tumawag sa pangalan ng Panginoon,” na ang pagkaunawa ko ay siya ay nanalangin sa Kanya. Ngunit dito makikita natin na siya ay nangaral sa pangalan o sa katangian ng Panginoon o ni Jehova, na nangangahulugan na tulad ni

Noe, siya ay isang mangangaral ng katuwiran. Ipinangaral niya ang ebanghelyo. Siya ay mangangaral ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. At ito ay nagdaragdag ng mas malalim at mas mayamang pag-unawa sa kung ano ang ginagawa ni Abraham at kung ano ang tunay na iniaalok noong panahong iyon.

Kaya muli, sa pagsipi mula sa *The Everlasting Covenant* ni Waggoner, uulitin ko lamang ang isang malinaw at tuwirang pahayag ni Waggoner.

Ito ay isang katotohanan na kailangang malinaw na maitatak sa isipan sa pinakasimula pa lamang. Ang lahat ng hindi pagkakaunawaan tungkol sa mga pangako ng Diyos kay Abraham at sa kanyang binhi ay nagmumula sa kabiguan na makita ang Ebanghelyo ng krus ni Kristo sa mga ito. Kung patuloy na tatandaan na ang lahat ng mga pangako ng Diyos ay nasa kay Kristo, at na ang mga ito ay maaari lamang maranasan sa pamamagitan ng Kanyang krus, at na dahil dito ang kanilang likas ay espirituwal at walang hanggan, mawawala ang anumang kalituhan, at ang pag-aaral ng mga pangako sa mga patriyarka ay magiging isang kaluguran at pagpapala. (E.J. Waggoner, *The Everlasting Covenant*, p. 48.1; 1900)

Ang pangako na ibigay kay Abraham ang lupain ay isang pangakong walang hanggan at espirituwal, at ito ay maaari lamang matamo sa pamamagitan ng pananampalataya. Kaya para sa mga walang pananampalataya, ang pangakong ito ay hindi para sa kanila. Batay sa mga bagay na ito at sa iba pang mga punto, nagbigay ako ng ilang pahayag. Kakailanganin nating linawin ang ilan sa mga ito.

Mga Kongklusyon mula sa Naunang Presentasyon:

- Ang pangako kay Abraham ay ang pangako ng Ebanghelyo

Una, ang pangako kay Abraham ay ang pangako ng Ebanghelyo. Gaya ng sinabi ni Hesus sa mga Beatitudes, ang maaamo ay magmamana ng lupa. Sa ganitong paraan tinanggap ni Abraham ang pangako ng lupain sa pamamagitan ng Ebanghelyo.

- Ang pangako ay ibinigay kay Abraham at sa kanyang Binhi,

na siyang si Kristo

At tulad ng ating tinalakay sa huling presentasyon, ito ay unang ipinahayag bilang pangakong ibinigay sa Binhi, na siyang si Kristo.

- Ang pagtanggap ng mana ay matatanggap ni Abraham at ni Kristo sa Ikalawang Pagparito.

May nagtanong sa akin tungkol dito sapagkat malinaw na sa loob ng sanlibong taon, ang mga matuwid ay nasa langit. Kaya habang si Kristo at si Abraham ay tumatanggap o nagkakaroon ng kapangyarihan sa lupa sa Ikalawang Pagparito, hindi pa nila ito aktuwal na tinitirhan hanggang sa matapos ang sanlibong taon. Ang masasama ay hindi na rin may kontrol sa lupa sapagkat silang lahat ay patay na. Si Satanas at ang kanyang mga anghel ay nakagapos sa kanilang kalagayan sa kalaliman, na siyang mundong ito, at wala na silang matukso. Wala na silang gawain. Kaya naman, sila ay tila nawawalan ng katinuan habang kinakaharap ang bunga ng kanilang ginawa sa loob ng nakalipas na anim na libong taon.

Kaya, narito ang isang pahayag na kailangan nating linawin:

- **Ang lupain ng Canaan ay hindi kailanman ipinangako sa Israel sa mundong ito.**

Kaya, kailangan kong linawin ang pahayag na iyon. Marahil ay idaragdag ko rin ang salitang pisikal na Israel. Upang matiyak na nauunawaan natin ang ibig nating sabihin dito, kinakailangan nating palawakin nang kaunti ang paliwanag ng pahayag na iyon.

- **Ang mga kasalukuyang naninirahan sa lupain ng Israel na nagsasabing kanila ang mga pangako kay Abraham at na ang lupain ay kanila sa pamamagitan ng banal na karapatan ay naliligaw ng isip** [sapagkat hindi sila naniniwala sa Ebanghelyo]. **Hindi ito ang ipinangako sa [pisikal na] Israel.**

Ang pisikal na Israel ay walang anumang karapatan sa lupain na hiwalay sa Ebanghelyo na ipinangaral ni Abraham.

- Ang Israel ay yaon lamang mga may pananampalataya sa Binhi na si Kristo. [Nililina ito ni Pablo sa iba't ibang bahagi

ng kanyang mga sulat.]

- **Ang mga literal na Hudyo ay hindi mga tagapagmana ng pangako o ng lupain** [gayon din ang mga literal na Hentil ay hindi rin mga tagapagmana ng lupang pangako. Ang tanging mga tagapagmana ng lupang pangako ay yaong mga nasa kay Kristo].
- Gaya ng mga pisikal na Adventist na hindi mga tagapagmana ng mga pangako, kundi tanging yaong mga tumatanggap lamang ng mensahe ng 1888.
- Ang kasalukuyang digmaan sa Gitnang Silangan ay walang kaugnayan sa mga pangakong ibinigay kay Abraham.
- Ang pisikal na Israel ay walang anumang batayang Biblikal sa pag-angkin sa lupain sa mundong ito.

Kaya, sa palagay ko ay nalinawan ko na ang naunang pahayag na ang pisikal na Israel ay walang anumang batayang Biblikal sa pag-angkin.

Kaya ngayon, kailangan nating linawin ang ilang mga punto rito sapagkat ang Bibliya ay naglalaman ng ilang kawili-wiling pahayag, at kinakailangan nating suriin ang mga pahayag tungkol sa lupain. Titingnan natin ang Exodo 6:7–8 kung saan sinabi ng Diyos,

Kayo ay aking kukunin bilang aking bayan, at ako ay magiging inyong Diyos.

At mapapansin natin na sinasabi rito, Kayo ay aking kukunin bilang aking bayan. Hindi lamang nito sinasabi na kayo ay aking bayan, kundi kayo ay aking kukunin bilang aking bayan.

Kung gayon, inyong malalaman na Ako ang Panginoon ninyong Diyos na naglalabas sa inyo mula sa mabibigat na pasanin ng mga Ehipsiyo. At dadalhin Ko kayo sa lupain na Aking ipinangako na ibibigay kina Abraham, Isaac, at Jacob; at ibibigay Ko ito sa inyo *bilang* mana: Ako ang Panginoon. (Exodo 6:7–8)

Kaya dito makikita natin ang pangako na ibibigay ang lupain na ipinangako kina Abraham, Isaac, at Jacob. At dito naman ay makikita

natin sa Deuteronomio,

Tingnan ninyo, inilagay Ko sa harapan ninyo ang lupain; pumasok kayo at angkinin ninyo ang lupain na ipinangako ng Panginoon sa inyong mga ninuno—kina Abraham, Isaac, at Jacob—na ibibigay sa kanila at sa kanilang mga inapo pagkatapos nila. (Deuteronomio 1:8)

At dito naman ay makikita natin sa Josue,

“Patay na si Moises na Aking lingkod. [Ito ang Diyos na nagsasalita kay Josue.] Ngayon nga, bumangon ka, tumawid ka sa Jordan, ikaw at ang buong bayang ito, patungo sa lupain na Aking ibinibigay sa kanila—sa mga anak ni Israel. Bawat lugar na tatapakan ng talampakan ng inyong paa ay Aking ibinigay sa inyo, gaya ng Aking sinabi kay Moises. Mula sa ilang at sa Libano hanggang sa dakilang ilog, ang Ilog Eufrates, ang buong lupain ng mga Heteo, at hanggang sa Dakilang Dagat sa kanluran, ay magiging inyong teritoryo.

Dito makikita natin ang pangako ng Diyos na ibibigay ang teritoryo kay Josue at sa kanyang bayan.

Walang sinumang tao ang makakatayo laban sa iyo sa lahat ng mga araw ng iyong buhay; kung paanong Ako ay sumasa kay Moises, gayundin Ako ay sasa iyo. Hindi Kita iiwan ni pababayaang. Magpakalakas ka at magpakatapang, sapagkat **ang bayang ito ay iyong paghahatiin bilang mana ang lupain na Aking ipinangako sa kanilang mga ninuno na ibibigay sa kanila.** (Josue 1:2–6)

Ito ay tila nagpapahiwatig na ang lupain ay ipinangako sa mga taong ito. At pagdating natin sa katapusan ng aklat ni Josue, sinasabi na ibinigay ng Panginoon sa Israel ang buong lupain na Kanyang ipinangako sa kanilang mga ninuno. At inangkin nila ito at nanirahan doon.

Ibinigay nga ng Panginoon sa Israel ang buong lupain na Kanyang ipinangako sa kanilang mga ninuno, at inangkin nila ito at

nanirahan doon. (NKJV) At binigyan sila ng Panginoon ng kapahingahan sa lahat ng dako, ayon sa lahat ng Kanyang ipinangako sa kanilang mga ninuno: at walang sinumang kaaway ang nakatayo laban sa kanila; sapagkat ibinigay ng Panginoon ang lahat ng kanilang mga kaaway sa kanilang kamay. Walang nabigong matupad sa anumang mabuting bagay na sinabi ng Panginoon sa sambahayan ng Israel; lahat ay natupad. (KJV) (Josue 21:43–45)

At hindi ba’t maganda sanang sabihin na, “At namuhay sila nang maligaya magpakailanman.” Ngunit hindi iyon ang nangyari. Kaya sa pagbasa ng talatang ito, maaari mong mapagpasyahang ang lupain na inilarawan natin noon, mula sa Ilog Eufrates hanggang sa Libano, pababa sa dagat na Mediteraneo ay ipinangako at ibinigay sa Israel, at kanila itong inangkin. Ngunit ang problema ay may mas malawak pang bahagi ang kuwentong ito. Maaari nating piliin lamang ang ilang bahagi ng Bibliya at gamitin ang mga ito upang bumuo ng isang argumento, ngunit may iba pang mga talata, na tinalakay natin sa naunang presentasyon, na malinaw na nagsasabi na hindi pa natanggap ni Abraham ang mana ng lupain at na siya ay naghahanap ng isang mas mabuting bayan, at marami pang ibang talata na tila sumasalungat dito.

Ngunit maging dito ay makikita natin na bago pa man matapos ang aklat ni Josue, ayon sa talatang ito, binigyan sila ng Diyos ng kapahingahan. At ano ba ang ibig sabihin ng pagkakaroon ng kapahingahan? Ito ba ay basta paghiga lamang sa kama? Kapayapaan ba ito? Sa palagay ko, ang susunod na talata ay nasa Josue 23.

At nangyari, pagkaraan ng mahabang panahon matapos bigyan ng Panginoon ng kapahingahan ang Israel mula sa lahat ng kanilang mga kaaway sa palibot, si Josue ay tumanda na at lubhang mahina na dahil sa katandaan. [Kaya siya ay nasa dulo na ng kanyang buhay.] At ipinatawag ni Josue ang buong Israel, ang kanilang mga matatanda, mga pinuno, mga hukom, at mga pinunong tagapaglingkod, at sinabi sa kanila, Ako ay matanda na at mahina na dahil sa katandaan: At nakita ninyo ang lahat ng ginawa ng Panginoon ninyong Diyos sa lahat ng mga bansang ito

alang-alang sa inyo; sapagkat ang Panginoon ninyong Diyos ang Siyang nakipaglaban para sa inyo. Narito, hinati ko sa inyo sa pamamagitan ng palabutan ang mga bansang nananatili pa, upang maging mana ng inyong mga lipi, mula sa Jordan, pati ang lahat ng mga bansang aking nilupig, hanggang sa dakilang dagat sa kanluran. At ang Panginoon ninyong Diyos ang Siyang magpapalayas sa kanila sa harapan ninyo, at palalaysin sila mula sa inyong paningin; at inyong aangkinin ang kanilang lupain, gaya ng ipinangako sa inyo ng Panginoon ninyong Diyos. (Josue 23:1-5)

Ngunit hindi ba't nasakop na nila ang buong lupain? Maliwanag na hindi pa lahat. Maaaring ito ay parang isang pahayag na labis ang pagmamayabang, gaya ng mga 'Trumpism' o 'George Bushism.' "Panalo na tayo sa digmaan. Nalipol na natin sila. Ganap na natin silang nadaig." Subalit kalaunan ay natutuklasan na hindi pala ganap na ganoon ang nangyari. May natira pa ring mga tao, at gaya ng alam natin, hindi ganap na natupad ng Israel ang kanilang tungkulin, kaya't unti-unti silang napasok at nalaganapan ng mga sumasamba sa diyus-diyosan. Sa katunayan, gaya ng tinalakay natin sa naunang presentasyon, marami pa rin sa kanila ang patuloy na nasangkot sa idolatriya. At sa loob lamang ng isang henerasyon, ang lahat ng ito ay nawala.

Tagapakinig: Ayon kay Samson, nagkubli sila sa kabundukan. Oo. Sa mga bundok, nagtatago.

Pr. Adrian: Gideon. Oo, sila ay nagtatago. Lubusan silang nasakop at nadaig. Kaya, ano ang naging mali sa pagkakataong ito? Ipinagpatuloy ni Josue ang kanyang paliwanag. Ito ba iyon? Oo, ito ay makikita pa sa susunod na bahagi ng kabanata. Pansinin ninyo ang kanyang sinabi tungkol sa kung paano nila dapat pangalagaan at panatilihin ang lupain.

Kaya't maging maingat kayo sa inyong sarili at tiyaking mahal ninyo ang Panginoon ninyong Diyos.

Kaya ang pananatili sa pagmamay-ari ng lupain ay nakasalalay sa pagmamahal sa Diyos. At minamahal natin ang Diyos sa

pamamagitan ng pananampalataya kay Kristo. Samakatuwid, ang tanging paraan upang manatili silang may pagmamay-ari sa lupain ay ang magkaroon ng pananampalataya sa Diyos at magtiwala sa Kanyang mga pangako.

Ngunit kung kayo ay tumalikod at muling makisama sa nalalabi sa mga bansang ito na nananatili sa inyong paligid, at makipag-asawa sa kanila, makihalubilo sa kanila, at sila naman ay sa inyo:

Ngayon, bakit ito sinasabi ni Josue? Sapagkat iyon mismo ang kanilang ginagawa.

Tandaan ninyo nang may katiyakan na hindi na itataboy ng Panginoon ninyong Diyos ang *alinman* sa mga bansang ito mula sa inyong harapan; sa halip, sila ay magiging bitag at patibong sa inyo, hagupit sa inyong mga tagiliran, at tinik sa inyong mga mata, hanggang sa kayo ay malipol mula sa mabuting lupaing ito na ibinigay sa inyo ng Panginoon ninyong Diyos. At narito, ngayon ay haharap na ako sa kahihinatnan ng lahat ng tao sa daigdig: at alam ninyo nang buong puso at buong kaluluwa na walang isa mang nabigo sa lahat ng mabubuting bagay na ipinangako ng Panginoon ninyong Diyos para sa inyo; ang lahat ng iyon ay natupad, at walang isa mang pangako ang hindi naisakatuparan. Kaya kung paanong natanggap ninyo ang lahat ng mabubuting bagay na ipinangako ng Panginoon ninyong Diyos; gayundin naman ay darating sa inyo ang lahat ng kaparusahan na Kanyang sinabi, hanggang sa kayo ay maalís at malipol mula sa mabuting lupaing ito na ibinigay sa inyo ng Panginoon ninyong Diyos.

Kaya, ano ang ipinahihiwatig ni Josue sa kanila rito? Binanggit niya ang tungkol sa lupain. Ipinakikita nito na ang pagtanggap at pananatili sa lupain ay may kaakibat na kondisyon, hindi ba? Nakasalalay ito sa kanilang pananampalataya at pagtiwala sa Diyos, gayundin sa kanilang pagsunod sa Kanyang mga utos, mga tuntunin, at mga kahatulan. Ganoon din sa atin. Kung mabigo silang gawin ang mga bagay na ito, hindi nila matatamo ang katuparan ng mga pangako, at hindi na sila makikibahagi sa mga pangakong ibinigay kay Abraham.

Tagapakinig: Kapansin-pansin na hinayaan Niya ang kanilang mga kaaway na maging kasangkapan sa paghatol sa kanila.

Pr. Adrian: Oo, hinayaan Niyang ang kanilang kasalanan ang maging sanhi ng kaparusahan sa kasalanan ng Israel. Sinasabi nito,

Kapag nilabag ninyo ang tipan ng Panginoon ninyong Diyos [na ito ay may kaugnayan sa ebanghelyo], na Kanyang iniutos sa inyo, at kayo ay lumihis at naglingkod sa ibang mga diyos at yumuko sa kanila; ang poot ng Panginoon ay mag-aalab laban sa inyo, at kayo ay mabilis na mawawala mula sa mabuting lupaing Kanyang ibinigay sa inyo. (Josue 23:11–16, KJV)

Kaya narito tayo sa isang napakadelikadong sitwasyon. Kung magagaya ng Israel ang isa sa mga drone na kasalukuyang ipinadadala ng Iran, at magpapadala sila ng isa patungo sa Dome of the Rock at ito’y magdudulot ng matinding pagkawasak, ano ang mangyayari? At kung sasabihin na ang Iran ang gumawa nito, maaari bang mangyari iyon? Batid ko, batay sa aking pananaliksik, na ang lahat ng mga sundalo ng Israel ay may marka sa kanilang balikat na tumutukoy sa muling pagtatayo ng templo. At sinasabi rin na marami sa mga sundalo, maging sa Amerika, ay sinabihang ang digmaang kanilang kinakaharap, ayon kay Lindsey Graham, ay isang relihiyosong digmaan, at na ito ay patungo sa Armagedon at sa Ikalawang Pagparito ni Hesukristo. Ito ang pananaw ng ilang Kristiyano na nakikisabay sa isyung ito. Nabubuhay tayo sa mga seryosong panahon. Nasa bungad tayo ng mga huling kaganapan sa kasaysayan ng mundo. At ano ang masasabi natin tungkol sa bayan ng Diyos sa ngayon? Sinasamba ba nila ang tanging tunay na Diyos? Hindi. Sinasamba nila ang isang diyus-diyosan ng mga bansa. Nakipag-isa sila sa mga simbahang Protestante, nagkasala ng espirituwal na pakikiapid sa mga simbahang Protestante, ang mga anak na babae ng Babilonya. At anong proteksyon ang maaasahan ng mga taong ito mula sa mga darating na mangyayari?

Tagapakinig: Wala.

Pr. Adrian: At sino sa palagay ninyo ang maaaring nais alisin ng Roma sa balat ng lupa dahil sa paglalathala ng aklat na *The Great*

Controversy? Ang mga darating na araw ay puno ng panganib. Ayon sa aking palagay, mula sa pagsisimula ng Paskuwa ngayong taon, sa susunod na 460 araw pagkatapos nito, tayo ay daraan sa isang napakadilim na yugto, isang napakadilim na yugto. Ito ang aking obserbasyon. Kapag sinabing isasara ang Kipot ng Hormuz at wala nang dadaan na langis; ngunit akala ko ba ay nananalo ang Amerika at kontrolado ang sitwasyon? Ang presyo ng gasolina ay tumaas na ng 20%. May ilan na nagsasabing aabot ito sa \$3 kada litro o higit pa. Kaya sino talaga ang mapipinsala sa digmaang ito? Lahat ng mga Kanluraning bansang Protestante. Sila ang higit na mapipinsala sa digmaang ito.

Gayon pa man, kung lalabag tayo sa tipan, at hindi natin gustong ituro ang literal na Israel, dahil ang mga Adventist ay gumawa ng parehong bagay. Malinaw na isinulat ni Ellen White na si Kristo ay ipinako sa krus noong 1888 ng mga pinuno ng simbahan, kung gayon, tulad ng ginawa noong panahon ng pagpapako kay Kristo, at na tayo ay naligaw, naglingkod tayo sa ibang mga diyos. Nakipag-alyansa tayo sa Babylon. At pinapaalalahanan ko kayong lahat na mayroong 5,000 Adventist sa US Army na nakikilahok sa digmaang ito, na tumutulong upang mapadali ang sitwasyong ito. At mayroong hindi bababa sa 120 Adventist army chaplain sa US Army, lahat ay nakikilahok sa kalupitan na ito na nagaganap sa kasalukuyang panahon, na tumutulong sa pagtatayo ng imahe sa halimaw.

Iyan ang aking obserbasyon. Ang ilan sa inyo ay maaaring hindi sumasang-ayon sa aking sinasabi. Ngunit, gaya ng makikita natin, ano ang naging dahilan upang mabigo ang Israel? makikita natin. Napakalinaw na nilinaw ng Wagoner sa aklat na ito [*The Everlasting Covenant*] kung bakit sila nabigo. At makikita natin, at magiging napakalinaw, kung bakit nabigo ang Adventismo sa pagtanggì sa Mensahe noong 1888, kung saan ito ay lubos na bahagi. Kaya, magbasa tayo ng kaunti mula kay Waggoner. Gusto kong basahin sa inyo habang nagsasalita siya tungkol sa lupain na ipinangako sa Israel.

Sa bahaging ito ng Kasulatan, mayroon tayong karagdagang patunay na ang mana ay ang ipinangakong kapahingahan. Maliwanag na sinasabi sa atin na ibinigay na ng Diyos sa Israel ang kapahingahan, at ang pahayag na ito ay naganap matagal na

pagkatapos nito [sa Josue 23]; gayunman, sa mismong pahayag na iyon ay ibinigay ang mga kundisyon kung paano nila tiyak na matatamo ang kapahingahang iyon, at kung paano pa maaalis ang mga kaaway na nananatili pa sa lupain. Ang lahat ay nakasalalay sa katapatan ng Israel sa Diyos.

At ang katapatan sa Diyos ay nagmumula sa pagtitiwala sa ebanghelyo. Wala tayong magagawa sa ating sarili. Walang matuwid, wala, kahit isa. Ganap tayong walang kakayahang maglingkod sa Diyos sa pamamagitan ng sarili nating lakas. Kailangan nating lumapit sa Kanya na may pusong wasak, mahina, at nagsisisi, at humingi ng Kanyang tulong, at manampalataya sa mga pangako na Kanyang gagawin sa atin ang hindi natin kayang gawin para sa ating sarili. Iyan ang kahulugan ng pagiging tapat.

Kung sila ay tatalikod sa paglilingkod sa Panginoon at susunod sa ibang mga diyos, dapat nilang malaman nang may katiyakan na hindi na itataboy ng Diyos ang natitirang mga bansa mula sa kanilang harapan. Sa halip, ang mga bansang iyon ay patuloy na magdudulot ng panggugulo sa kanila, at lubos silang lilipulin ng Panginoon mula sa lupaing ibinigay Niya sa kanila. (E.J. Waggoner, *The Everlasting Covenant*, p. 414.1; 1900)

Kaya, ipinagpapatuloy natin ang talakayan kay Waggoner, ito ay nasa ilang talata pa sa ibaba.

Kay Kristo ay natatagpuan natin ang kapahingahan at ang mana;

Kaya ang ipinangakong kapahingahan ay ang kapahingahang taglay ni Kristo, ang pamamahinga sa sinapupunan ng Kanyang Ama. Siya ang Panginoon ng Kapahingahan sapagkat ang kapahingahang Kanyang nararanasan sa sinapupunan ng Ama ang Siya ring ibinibigay Niya sa atin, lalo na sa araw ng Sabbath. At ating pinaniniwalaan na sa ikapitong araw na ito, si Kristo ay nananatili sa sinapupunan ng Ama, at ang ating nararanasan sa espiritu ay ang kapahingahang Kanyang tinatamasa. Hindi natin kayang likhain ang kapahingahan. Hindi natin kayang pilitin ang ating sarili na magpahinga. Tanging ang Kanyang kapahingahan lamang ang maaari nating tanggapin. At ito ang kapahingahang tinanggihan ng Israel na

pasukin, gaya ng sinasabi sa Hebreo 3 at 4. Sinasabi nito,

ngunit upang maging kabahagi tayo kay Kristo, kailangan nating “mahigpit na panghawakan ang pasimula ng ating pagtitiwala hanggang sa wakas.” Sinabi ni Hesus, “Sa sanlibutan ay magkakaroon kayo ng kapighatian; ngunit magpakatatag kayo; sapagkat dinaig Ko na ang sanlibutan.” Gayunman, sa kaparehong pahayag ay sinabi Niya, “Kapayapaan ang iniwan Ko sa inyo, ang Aking kapayapaan ang ibinibigay Ko sa inyo.” Ano ito! kapayapaan sa gitna ng kapighatian?

Ano, parang kumakain ng hapunan sa hapag-kainan sa gitna ng isang larangan ng digmaan, gaya ng minsang isinulat ng aking asawa?

Oo; sapagkat pansinin ninyo na sinabi Niya, “Hindi gaya ng ibinibigay ng sanlibutan ang Aking ibinibigay sa inyo. Huwag magulumihanan ang inyong puso, at huwag itong matakot.”

Darating tayo sa matinding kapighatian, mga kapatid, ngunit ipinangako sa atin na maaari tayong magkaroon ng malaking kapayapaan. Hindi natin kailangang lamunin ng kalungkutan, takot, pag-aalala, at sindak. Kung magtitiwala tayo sa mga pangako ng ating Diyos, na kailanman ay hindi Niya tayo pababayaang ni iiwan, kung ipahahayag natin ang ating mga kasalanan at lalakad sa lahat ng daan ng ating mga ninuno, at tutuparin ang mga utos ng Diyos at ang pananampalataya kay Hesus, tayo ay mananatili sa lihim na dako ng Kataas-taasan. At hindi natin kailangang matakot. Sinasabi ko ito sa inyo, gayundin sa aking sarili. “Hindi ka dapat matakot, Adrian.” Kahit pa ikaw ay nakatayo sa harap ng Dagat na Pula at dumarating ang hukbo ng mga Egipcio upang ikaw ay patayin, hindi ka dapat matakot. Ngayon, kailangan ko pang manalangin nang higit upang maabot ang kalagayan ng pag-iisip na tinaglay ni Moises, ngunit mararating din natin iyon.

Ang makaranas ng kapighatian ngunit hindi nababagabag; ang mapunta sa gitna ng panganib ngunit hindi natatakot; ang mapaloob sa matinding labanan ngunit manatiling may ganap na kapayapaan,—tunay na ito ay pagbibigay na lubhang naiiba sa

paraan ng pagbibigay ng sanlibutan. (E.J. Waggoner, *The Everlasting Covenant*, p. 415.2; 1900)

Ito ang naranasan ni Kristo sa Kanyang paglilitis. Siya ay nasa ganap na kapighatian, ngunit matapos ang Kanyang pakikibaka sa halamanan, na mararanasan din natin, bagaman hindi sa kaparehong antas, ay nagkaroon Siya ng kapayapaang tulad ng Kanyang tinamasa matapos ang Kanyang pakikibaka, kahit na Siya ay pinawisan ng malalaking patak ng dugo. Ngayon, ipagpapatuloy natin.

Nasa pagmamay-ari na ng mga Israelita ang lupain; wala ni isang salita ng Diyos ang nabigo; ibinigay Niya sa kanila ang lahat ng bagay kasama ang Kanyang sarili; ngunit hindi nila pinahalagahan ang kahanga-hangang kaloob na ito, kaya't tinanggap nila nang walang kabuluhan ang biyaya ng Diyos.

Sa pinakamababang antas, sila ay nagpapakita ng panlabas na katapatan sa Diyos sa panahon ng buhay ni Josue,

Sa ibang bahagi, binibigyang-diin Niya, at kailangan din nating pansinin ito, na nang tumawid ang Israel sa Jordan, ipinakita nila ang malaking pananampalataya, hindi ba? Nagbukas ba ang tubig bago pa man sila humakbang papasok sa ilog? Hindi. Kailangan muna nilang humakbang sa rumaragasang tubig, at nagtiwala sila sa Diyos, kaya't nagpakita sila ng matinding pananampalataya. Ang pag-ikot nila sa Jerico sa tamang ayos at takdang oras, ayon sa eksaktong iniutos ng Diyos, ay isa ring patunay ng kanilang malaking pananampalataya. Ngunit matapos bumagsak ang mga pader ng Jerico, doon na nagsimulang magkulang ang Israel. Ang mga sumunod nilang ginawa ang naging dahilan ng kanilang pagkatalo sa Ai, ang pakikipagkasundo sa mga Gibeonita, at iba pa. Nagsimula silang magtiwala sa kanilang sarili sa halip na sa Diyos. At doon nagkaroon ng kalituhan, pananampalataya sa Diyos sa pagharap sa mga kaaway, ngunit ginagawa ito sa kanilang sariling paraan.

At hindi sila maaaring pabayaang ng Diyos, kaya't kinailangan Niyang makipag-ugnayan sa kanila sa prosesong iyon. Sinasabi nito,

...ngunit pagkatapos ng kanyang kamatayan, "ginawa ng mga

anak ng Israel ang masama sa paningin ng Panginoon, at naglingkod sila sa mga Baal; tinalikuran nila ang Panginoong Diyos ng kanilang mga ninuno, na siyang naglabas sa kanila mula sa lupain ng Ehipto, at sumunod sila sa ibang mga diyos, sa mga diyos ng mga taong nakapaligid sa kanila, at yumuko sila sa mga ito, at ipinagalit nila ang Panginoon. Tinalikuran nila ang Panginoon at naglingkod sila kay Baal at kay Astarot."

At ang Israel bilang isang bansa ay tiniyak na hindi na sila magiging tagapagmana ng mga pangako ng Diyos bilang isang bansa nang sabihin nila, "Wala kaming hari kundi si Caesar, at ang Kanyang dugo ay mapasa amin at sa aming mga anak." Sa gayon, tila tuluyan nilang inihiwalay ang kanilang sarili bilang isang bansa mula sa mga pangakong ibinigay kay Abraham. Ngunit maaari pa rin silang maibalik at maisama. Bilang mga indibidwal, maaari pa rin silang tumanggap ng pagpapalang ito tulad ng sinumang tao. Walang pagtatangi ang Diyos; wala Siyang paboritismo, sapagkat hindi Siya nagtatangi ng tao. Tayong lahat ay pantay-pantay sa ebanghelyo.

Bilang isang bansa, bilang isang corporate entity, tapos na iyon. Ang korporasyong entidad ng Israel bilang isang bansa ay hindi umiiral ayon sa Bibliya. At kung gayon ang nangyayari sa Israel sa kasalukuyang panahon ay isang napakalaking maling akala, isang malakas na maling akala. At ang buong mundo ay nagtataka pagkatapos ng maling akala. Ang Amerika ay labis na nagtataka pagkatapos ng maling akala. Ngayon, ipinakita sa akin ang impormasyon na nagpapahiwatig na si Charlie Kirk ay nakikiusap kay Pangulong Trump na huwag makisali sa digmaan sa Iran. At nakabukas ang tenga niya kay Charlie Kirk. Kaya, may nakikita ba tayong motibo kung bakit kinailangang mawala si Charlie Kirk? At kung bakit sinabi na ang taong pumatay kay Charlie Kirk, nakuha namin siya sa loob ng 33 oras, at Charlie 'Magkita tayo sa Valhalla.'" Bakit iyon ang sasabihin ng pinuno ng FBI, 33 Valhalla. Ano ang sinasabi nito sa iyo? Kawili-wili.

"At nag-alab ang poot ng Panginoon laban sa Israel, at Kanyang ibinigay sila sa kamay ng mga mandarambong na sumira sa kanila, at ipinagbili Niya sila sa kamay ng kanilang mga kaaway

na nakapaligid sa kanila, upang hindi na sila makapanindigan laban sa kanilang mga kaaway. Saanman sila pumunta, ang kamay ng Panginoon ay laban sa kanila para sa kapahamakan, gaya ng sinabi ng Panginoon at gaya ng Kanyang isinumpa sa kanila; at sila ay labis na naghirap.”

Sinabi ng Diyos sa kanila na dahil sa kanilang pagsuway, hindi Niya itataboy ang mga bansa mula sa kanilang harapan, kundi mananatili ang kanilang mga kaaway at magiging parang tinik sa kanilang tagiliran (Mga Hukom 2:1–15.) [At mga misil sa kanilang mga bakuran sa likod.]

Kaya’t ating nakikita na bagaman ibinigay ng Diyos sa kanila ang kapahingahan, hindi pa rin sila pumasok dito. Kaya’t totoo rin sa kanila, tulad ng sa mga nabigong pumasok sa ilang, na “hindi sila nakapasok dahil sa kawalan ng pananampalataya.” (E.J. Waggoner, *The Everlasting Covenant*, pp. 418-419; 1900)

Kaya’t ang salinlahing umalis sa Ehipto ay namatay sa ilang sapagkat tumanggi silang pumasok sa ebanghelyo at tanggapin ang kapahingahan. Dahil dito, sinasabi ngayon ni Waggoner na ganoon din ang ginawa ng kanilang mga anak. Tumanggi sila; tulad ni Abraham sa simula, sila ay naniwala, ngunit hindi tulad ni Abraham sa huli, sila ay hindi nanatiling nananampalataya. Sila ay sumamba sa ibang mga diyos, at sa gayon ay inihiwalay nila ang kanilang sarili sa mga pangako kay Abraham, sapagkat ang mga pangakong iyon ay kailanman ay mga pangako ng ebanghelyo.

Ipagpapatuloy natin nang kaunti pa. Narito ang mahalagang punto. Ito ang pangunahing punto, at ako ay natuwa nang aking mabasa ito. Kaya’t markahan ninyo ang siping ito at pag-isipan itong mabuti.

Ang kanilang tagumpay ay matatagpuan lamang sa pamamagitan ng pananampalataya, at gaya ng ating nakita na, kung sila ay tunay na naging tapat, hindi na sana nila kinailangang gamitin ang tabak upang itaboy ang mga Cananeo, kung paanong hindi rin nila kinailangang gamitin ito sa pagbagsak ni Faraon at ng kanyang hukbo.

Mapapaniwalaan mo ba na ito ang sinabi ni Waggoner? Ano ang itinuturo ni Waggoner na pangunahing problema? Ang pagdadala ng armas. Ang kakulangan ng pananampalataya na humantong sa pagdadala ng armas.

Tunay nga, ang dahilan kung bakit hindi nila lubusang nasakop ang lupain ay ang kawalan ng pananampalatayang iyon na siyang nagdulot ng pangangailangang gamitin ang tabak;

Kaya, ano ang ipinapakita ng paggamit ng tabak? Ito ay kakulangan ng pananampalataya. Samakatuwid, ang tabak at pananampalataya ay salungat sa isa't isa. Ano ang sinabi ni Hesus kay Pedro? Ibalik mo ang iyong tabak sa kanyang kinalalagyan. At paano sinabi ni Hesus na Kanyang haharapin ang isang pulutong na lalaban sa Kanya? "Hindi mo ba alam na maaari Akong humingi sa Aking Ama, at Siya ay magpapadala ng mga hukbo ng mga anghel upang Ako ay ipagtanggol?" Ito ang Kanyang pananampalataya, hindi ba? Ang pananampalataya ni Hesus. At kapag tayo ay may pananampalataya, kapag may mga pulutong na lumalaban sa atin, hindi ba maaari rin tayong humiling ng mga hukbo ng mga anghel upang tayo ay ipagtanggol?

Tagapakinig: Kung tayo ay naniniwalang tayo ay mga anak ng Diyos.

Pr. Adrian: Kailangan ba nating magtago ng rebolber? Kailangan ba nating magtabi ng semi-awtomatikong sandata (na hindi rin naman maaaring gawin sa Australia)? Ano ang mapapala nito sa inyo? Ang pagkakaroon ng mga sandata ay patunay ng kakulangan ng pananampalataya.

Tagapakinig: Kawili-wili ang kaisipang mayroon tayo, o ang ipinakita sa atin. Ginagamit ito bilang isang uri ng pagpigil, sa aking palagay. Ngunit hindi ito tunay na pagpigil. Sa halip, kabaligtaran pa nito ang kinalalabasan.

Pr. Adrian: Ang baril ay humihikayat ng baril. Ang tabak ay humihikayat ng tabak. Ang kutsilyo ay humihikayat ng kutsilyo. Ang poot ay humihikayat ng poot.

Tagapakinig: At mga baseball bat sa likod ng pintuan.

Pr. Adrian: Baseball bats attract baseball bats.

Tagapakinig: Kahit anong armas.

Pr. Adrian: Anumang sandatang ating gagamitin, ang karate ay humihikayat ng Bruce Lee. Ito ay isang pangininginig, isang dalas, ang batas ng pag-akit. Kaya't gaya ng aking sinabi sa naunang presentasyon, paano natin malalabanan ang bagong kaayusan ng mundo? Sa pamamagitan ng pagmamahal sa ating mga kaaway. Ito ang tanging paraan. Kapag kinapootan mo ang iyong mga kaaway, ang poot ng iyong mga kaaway ang siyang sisira sa iyo.

Tagapakinig: Pakainin sila. Isang katok sa pinto—"Oh, gusto ba ninyo ng hapunan!"

Pr. Adrian: Maaaring ito ay tunay na mangyari.

Tunay nga, ang dahilan kung bakit hindi nila lubusang nasakop ang lupain ay ang kawalan ng pananampalatayang iyon na siyang nagdulot ng pangangailangang gamitin ang tabak;

Isinulat ito ni Wagoner noong 1900. Ngayon ay mayroon na tayong 5,000 Adventist sa US Army. At mayroon tayong isang Adventist, isang tao bilang rear admiral, Adventist, rear admiral ng Navy sa North America. Hindi dapat nakuha ang memo na ito. (Adam, kailangan namin ng mas maraming meme. Si Adam ay gumagawa ng mga meme tungkol dito. Kailangan natin ng mas maraming meme. Higit pang memo, pakiusap, para mailabas ito.)

...sapagkat lubos na imposible na ang makalangit na lupain na ipinangako ng Diyos kay Abraham ay kailanman ay makakamtan ng mga tao sa pamamagitan ng tabak o baril na nasa kanilang mga kamay.

Lubos nitong hinahatulan ang nangyayari ngayon sa Gitnang Silangan. Ang kaharian ng langit ay hindi kailanman makakamtan sa ganitong paraan.

Ipinakita ito ng unang karanasan ni Moises. Wala nang higit na

pangangailangan para sa Israel na makipaglaban noon kaysa sa mayroon tayo ngayon; sapagkat “kapag ang mga daan ng isang tao ay nakalulugod sa Panginoon, maging ang kanyang mga kaaway ay Kanyang pinakikipagkasundo sa kanya” at tayo ay mahigpit na pinagbabawalang makipaglaban. **Ang mga ari-ariang nakakamit ng tao sa pamamagitan ng digmaan ay hindi ang mga ari-ariang ibinibigay ng Diyos. Sa katunayan, hindi nga sila tunay na maituturing na pag-aari, sapagkat hindi sila maaaring mapanatili magpakailanman, gaya ng pinatutunayan ng kasaysayan ng mundo.** Matagal nang nawala kina Alejandro at Napoleon ang lahat ng tila kanilang napakinabangan sa pamamagitan ng digmaan. Si Napoleon, tulad ng marami pang iba, ay nawala ang mga tila niyang pag-aari bago pa man siya namatay. (E.J. Waggoner, *The Everlasting Covenant*, p. 420.1; 1900)

Kaya, kung nakakamit mo ang isang lupain sa pamamagitan ng digmaan, hindi mo ito tunay na pag-aari, sapagkat lilipas lamang ang ilang salinlahi, tatlo o apat sa pinakamatagal, bago ito mawala sa iyo. At hindi iyon maituturing na walang hanggang pag-aari. Subalit ang lupain ay ipinangako kay Abraham bilang isang walang hanggang mana.

Dito ay malinaw na ipinaliwanag ni Waggoner kung ano ang naging dahilan ng pagkabigo ng Israel. Sapagkat nang kanilang nililibot ang Jerico, sinabi ni Josephus na pitong araw nila itong nilibot sa loob ng pitong araw ng Kapistahan ng Tinapay na Walang Pampaalsa. At nang umalis sila sa Ehipto sa panahon ding iyon, hindi nila kinailangang pumatay ng kahit isang tao. Ang katotohanang ginagawa nila ang kaparehong bagay sa Jordan ay nagpapakita na hindi rin nila kailangang pumatay ng sinuman. Ngunit kung sila ay lubos na nagtiwala sa Diyos, nang makita ng mga tao na sila ay puspos ng Espiritu ng Diyos, ang mga ito ay maaaring tumakas o kaya’y lumuhod at magsumamo ng awa. Maaaring hiniling pa nila na maging mga lingkod ng Israel at makipagtulungan sa kanila. Kung gayon ang naging karanasan nila ay lubos na magiging iba.

Ngunit gaya ng mababasa natin sa Josue 5:21, ipinapatay ni Josue ang lahat ng naroon, mga lalaki, mga babae, mga sanggol, at lahat ng iba pa. Walang sinumang nakaligtas. At iyon ang naging simula ng pagbagsak ng Israel. Gaya ng malinaw na ipinapahayag ni Waggoner sa siping ito, ano ang naging sanhi ng kanilang pagbagsak? Kinuha nila ang tabak. Kung hindi nila ginawa iyon, at kung sila ay nagtiwala lamang sa Diyos, gaya ng nakasaad sa aklat na Patriarchs and Prophets, pahina 392, hindi kailanman nilayon ng Diyos na sakupin ng Israel ang lupain sa pamamagitan ng digmaan. Maaaring banggitin ko nang mas detalyado ang siping iyon sa susunod.

Kaya, tandaan ninyo ang siping ito mula sa *The Everlasting Covenant*, pahina 420. Ipinakikita nito kung ano talaga ang naging suliranin at kung paano ito nauugnay sa karakter ng Diyos. Ang lahat ng mahahalagang puntong ito ay malinaw na nabubuod sa iisang siping ito. May kaunti pa tayong tatalakayin tungkol dito.

Kapag inuutusan ni Kristo ang Kanyang mga tagasunod na huwag makipaglaban, at binabalaan sila na kung gagawin nila ito ay mapapahamak sila,

Pansinin ninyo ito. Dito natin makikita ang Walang-Hanggang Tipan.

Hindi Siya nagpapakilala ng isang bagong kaayusan, kundi ibinabalik lamang Niya ang Kanyang bayan sa mga pangunahing simulain. Ang sinaunang Israel ay isang malinaw na halimbawa na ang mga gumagamit ng tabak ay mamamatay rin sa pamamagitan ng tabak;

Namatay ba ang Israel sa pamamagitan ng tabak? Oo.

at bagaman matiyagang nagtiis ang Panginoon sa kanila sa mahabang panahon at gumawa ng maraming pagpapahintulot dahil sa kanilang kahinaan, at patuloy pa rin Siyang nagtitiis sa atin nang higit na matagal, nais Niyang maiwasan natin ang kanilang mga pagkakamali.

Tandaan ninyo ito. Ipinapakita nito kung ano ang buong isyu, kung bakit nabigo ang Israel, at na ang hindi pakikipaglaban ay isang pangunahing simulain; ito ay palaging ganito. Kapag sinabi ni Hesus, “Ang Aking kaharian ay hindi sa sanlibutang ito,” ang Kanyang

kaharian ay hindi kailanman naging mula sa sanlibutang ito, kailanman, ang mga mamamayan ng Kanyang kaharian ay hindi kinailangang makipaglaban gamit ang mga sandata.

At bukod sa lahat ng iba pang bagay, ipinaliwanag sa akin na, alam nyo ba kung paano umano nila napatay ang lider ng Iran? Ipinahiwatig ng mga Amerikano sa kanya na handa silang makipag-usap, at kasabay noon ay papalapit ang Ramadan, kaya lumabas siya mula sa kailaliman ng kanyang bunker. At sa sandaling makaahon siya sa antas ng lupa, siya ay pinaslang. Nagsinungaling sila sa kanya at nilinlang siya, at ito ay walang kinalaman sa Diyos o sa paraan ng Kanyang pagkilos. Ayon sa sinabi ng Kalihim ng Tanggulang Pambansa, hindi tayo nakikipagdigma nang patas, tinatamaan natin sila habang sila ay nakadapa.. Mayroon bang anumang Kristiyano sa prinsipyong iyon?

Ang lahat ng mga bagay na may kinalaman sa kanila “ay isinulat upang maging babala sa atin, na sa atin na dinatnan ang mga huling araw ng sanglibutan.” (E.J. Waggoner, *The Everlasting Covenant*, p. 420.2; 1900)

At tinitiyak ko sa inyo na ang ilan sa atin dito sa Australia ay maaaring mabigla, ngunit bahagyang naiiba ang mga bagay sa Hilagang Amerika kumpara sa narito sa atin. Laganap ang malakas na pagsuporta ng mga Adventist sa Estados Unidos sa hukbong militar ng Estados Unidos, at makikita ninyo na maraming Adventist ang nakikibahagi sa digmaang ito bilang mga sundalo at tulad ng Israel na nag-alay ng kanilang mga anak bilang mga handog sa diyos ng araw, gayon din ang gagawin ng ilang Adventist sa pamamagitan ng pag-aalay ng kanilang mga anak sa hukbong militar ng Estados Unidos upang mapatay. Hindi ko na ito mas maipapalinaw pa.

Pansinin ngayon, habang nagpapatuloy si Waggoner sa Present Truth UK, at siya ay sumisipi mula sa Mga Awit, kanyang sinabi,

Iyong itinaboy ang mga bansa sa pamamagitan ng Iyong kamay, ngunit sila ay Iyong itinanim; Iyong pinahirapan ang mga tao at Iyong pinalayas sila. Sapagkat hindi nila nakuha ang pag-aari ng lupain sa pamamagitan ng kanilang sariling tabak,

Kahit na sila ay gumamit ng kanilang mga tabak, kung hindi sila

tinulungan ng Diyos, silang lahat ay tiyak na mapapahamak.

Hindi rin sila iniligtas ng kanilang sariling lakas; kundi ang Iyong kanang kamay, ang Iyong bisig, at ang liwanag ng Iyong mukha, sapagkat sila ay Iyong kinalugdan. (Mga Awit 44:2-3)

Kanyang pinrotektahan sila. Kaya inisip nila, hindi ba kami dakila? Hindi ba kami kahanga-hanga?

“Ngunit ang mga anak ng Israel ay nakipaglaban sa buong panahon ng kanilang likas na pag-iral, at sa ilalim din ng patnubay ng Diyos,” sasabihin ng ilan. Totoo iyan, **ngunit hindi nito pinatutunayan na iyon ang layunin ng Diyos para sa kanila na sila ay makipaglaban.** Hindi natin dapat kalimutan na “ang kanilang mga pag-iisip ay binulag” ng kawalan ng pananampalataya, kaya’t hindi nila naunawaan ang layunin ng Diyos para sa kanila.

Hindi ba nila sinabi sa Bundok Sinai, “Huwag mong hayaang magsalita sa amin ang Diyos?” Nagpapatuloy,

Hindi nila naunawaan ang mga espirituwal na katotohanan ng kaharian ng Diyos, kundi nasiyahan na lamang sila sa mga anino; at ang parehong Diyos na nagtiis sa katigasan ng kanilang mga puso sa simula, at nagsikap na turuan sila sa pamamagitan ng mga anino sapagkat hindi nila tinanggap ang tunay na katotohanan, ay patuloy na nanatiling kasama nila, na may mahabaging pag-unawa sa kanilang mga kahinaan. Pinahintulutan mismo ng Diyos na dahil sa katigasan ng kanilang mga puso ay magkaroon sila ng maraming asawa, at nagtakda pa Siya ng mga patakaran upang ayusin ang pag-aasawang may higit sa isa, upang mabawasan hangga’t maaari ang mga masasamang bunga nito, ngunit hindi nito pinatutunayan na iyon ang Kanyang layunin para sa kanila. Alam natin na “sa simula ay hindi gayon.” **Kaya nang ipinagbawal ni Hesus sa Kanyang mga tagasunod ang makipaglaban sa anumang kadahilanan, wala Siyang ipinakilalang bago, gayundin nang itinuro Niya na ang lalaki ay dapat magkaroon lamang ng isang asawa at manatili sa kanya habang siya ay nabubuhay. Siya ay simpleng nagpapahayag ng**

mga pangunahing simulain, nangangaral ng isang ganap na pagbabago. (*Present Truth UK*, January 7, 1897, p. 4.7)

Ngayon, mayroon tayong kahanga-hangang pagkakasunod-sunod ng mga salita mula kay A. T. Jones tungkol sa sariling pangangalaga na malinaw na nagpapaliwanag nito. At ang mga salitang ito na katatapos ko lamang basahin sa inyo at patuloy kong binabasa ngayon ay ang huling ulan. Ito ang mensahe ng huling ulan; kung may nakikinig diyan.

- “ANG SARILING PANGANGALAGA ay ang unang batas ng kalikasan.”
- Ngunit ang pagsasakripisyo ng sarili ay ang unang batas ng biyaya.
- Upang mapangalagaan ang sarili, ang pagtatanggol sa sarili ay mahalaga.
- Upang maisagawa ang pagsasakripisyo ng sarili, mahalaga ang ganap na pagsuko ng sarili.
- Sa pagtatanggol sa sarili, ang tanging maaaring gamitin ay puwersa.
- Sa ganap na pagsuko ng sarili, ang tanging maaaring gamitin ay pag-ibig.
- Sa sariling pangangalaga, sa pamamagitan ng pagtatanggol sa sarili at paggamit ng puwersa, ang puwersa ay sumasalubong sa puwersa, at ito ay nangangahulugan lamang ng digmaan.
- Sa pagsasakripisyo ng sarili, sa pamamagitan ng ganap na pagsuko ng sarili, at sa pamamagitan ng pag-ibig, ang puwersa ay sinasalubong ng pag-ibig, at ito ay nangangahulugan lamang ng kapayapaan.
- Kaya, ang sariling pangangalaga ay nangangahulugan lamang ng digmaan: samantalang ang pagsasakripisyo ng sarili ay nangangahulugan lamang ng kapayapaan. Ngunit ang digmaan ay nangangahulugan lamang ng kamatayan: ang sariling pangangalaga,

- Kung gayon, ang digmaan ay nangangahulugan lamang ng kamatayan, samantalang ang pagsasakripisyo ng sarili, na nangangahulugan lamang ng kapayapaan, ay nangangahulugan ng buhay.

At ito mismo ay nagpapatunay na ang Diyos ay hindi Diyos ng kamatayan.

- Sapagkat ang sariling pangangalaga ang unang batas ng kalikasan, kung gayon ang kalikasan ay nangangahulugan lamang ng kamatayan. Samantalang ang pagsasakripisyo ng sarili ang unang batas ng biyaya, ang biyaya ay nangangahulugan lamang ng buhay.
- Ngunit ang kamatayan ay kabayaran lamang ng kasalanan: kaya kung ang kalikasan ay nangangahulugan lamang ng kamatayan, ito ay sapagkat ang kalikasan ay nangangahulugan ng kasalanan. Samantalang ang buhay ay gantimpala lamang ng katuwiran: kaya kung ang biyaya ay nangangahulugan lamang ng buhay, ito ay sapagkat ang biyaya ay nangangahulugan ng katuwiran.
- Ang kasalanan at ang katuwiran, ang kalikasan at ang biyaya, ay tuwirang magkasalungat at magkakalabang mga elemento. Sila ay nasa ganap na magkaibang mga larangan. Ang kalikasan, ang sariling pangangalaga, pagtatanggol sa sarili, puwersa, digmaan, at kamatayan, ay nasa larangan lamang ng kasalanan. Ang biyaya, ang pagsasakripisyo ng sarili, ganap na pagsuko ng sarili, pag-ibig, kapayapaan, at buhay, ay nasa larangan lamang ng katuwiran.

Na ang ibig sabihin ay walang kinalaman ang Diyos sa kamatayan. Hindi Siya maaaring maging Diyos ng kamatayan. Ang mga sumasamba sa Diyos ngunit pumapatay at naninira ay nananatiling nasa pakikibaka ng sariling pangangalaga, at sila ay mamamatay.

- Ang kaharian ng kasalanan ay ang kaharian ni Satanas. Ang kaharian ng biyaya ay ang kaharian ng Diyos. Ang lahat ng kapangyarihan sa saklaw ng biyaya ay inilalaan upang iligtas ang tao mula sa kapangyarihan ng kasalanan. Ito ay upang

ang “gaya ng paghahari ng kasalanan sa kamatayan, gayon din ang biyaya ay makahari sa pamamagitan ng katuwiran tungo sa buhay na walang hanggan sa pamamagitan ni HesuKristo na ating Panginoon.”

- Sa aling panig ka nakatayo sa dakilang labanan na ito? (March 4, 1897, A.T. Jones, *American Sentinel*, p.129.15)

Iyan ang mensahe ng huling ulan, naroon mismo. Kaya bago natin tapusin, ano ang plano ng Diyos para sa Israel?

Inilagay ng Diyos ang Kanyang bayan sa Canaan bilang isang makapangyarihang pananggalang [iyan ay kawili-wiling salita, hindi ba?] upang pigilan ang paglaganap ng kasamaan sa moralidad, upang hindi ito bumaha sa buong sanlibutan. **Kung sila ay magiging tapat sa Kanya, nilayon ng Diyos na ang Israel ay magpatuloy sa pananakop at patuloy na magtagumpay sa pananakop.**

Nariyan ang salitang iyon—katapatan. Ano ang sinabi ng Diyos? Unti-unti ninyong palalawakin ang inyong nasasakupan. Kaya ang lupang ibinigay sa kanila ay magiging paunang patunay ng pangako para sa buong sanlibutan, hanggang sa ang buong mundo ay dumaloy patungo sa Israel at dumating upang sambahin ang kanilang Diyos.

Ibibigay Niya sa kanilang mga kamay ang mga bansa na higit na malalaki at mas makapangyarihan kaysa sa mga Cananeo. Ang pangako ay: “Kung masikap ninyong tutuparin ang lahat ng mga utos na ito [na kinabibilangan ng “Huwag kang papatay”] na iniuutos ko sa inyo, ... kung gayon palalayasin ng Panginoon ang lahat ng mga bansang ito sa harap ninyo [at sila ay tatakas sa takot], at aariin ninyo ang mga bansang higit na malalaki at mas makapangyarihan kaysa sa inyo. Bawat lugar na tatapakan ng talampakan ng inyong mga paa ay magiging inyo: mula sa ilang at Lebanon, mula sa ilog, sa ilog Eufrates, hanggang sa pinakadulong dagat ay magiging hangganan ninyo. Walang sinumang makakatindig laban sa inyo: sapagkat ililagay ng Panginoon ninyong Diyos ang takot sa inyo at ang panginginig sa inyo sa buong lupain na inyong lalakaran, gaya ng Kanyang sinabi sa inyo.” Deuteronomio 11:22–25. (*Patriarchs and Prophets*, p.

Kaya iyan ang kundisyon kung paano magmamana ang Israel bilang isang bansa sa nasabing lupain. Kung pananatilihin nila ang kanilang pananampalataya, kung isasantabi nila ang kanilang mga tabak, kung gagawin nilang sudsod ang kanilang mga tabak at tungkod ang kanilang mga sibat upang umakay ng mga tupa, mas ganap na maipapakita sa kanila ang Diyos. Mamamana nila ang buong sanlibutan, at mapapanatili ang Israel. At sa gayon, si Abraham, Isaac, at Jacob ay muling mabubuhay. Darating si Kristo. At sa ganitong paraan, mamahin nila ang buong daigdig.

Ngunit pagkatapos dalhin ang Israel sa pagkabihag sa Babilonia, sinasabi sa Ezekiel 20 na aalisin ng Diyos ang korona ng kaharian. Kanyang “ibabagsak, ibabagsak, ibabagsak” ang mga kaharian—na tumutukoy sa Babilonia, Medo-Persia, Grecia, at Roma, tatlong pagbagsak sa gitna ng apat na kaharian. Pagkatapos nito, si Kristo ang tatanggap ng kaharian. Kaya mula noong 677 BC, tiniyak na aabot tayo hanggang sa hindi bababa sa 1844. Mula sa panahong iyon, aabutin pa ng ganoong katagal bago tayo makabalik. Kaya naman tayo ay nasa Plan B ngayon o C, D, o E.

Kaya, sa kabuuan,

1. Ang plano ay para tanggapin ng buong Israel ang ebanghelyo.
2. Ang plano ay upang ang Israel ay maging tunay na mga espirituwal na Judio [sapagkat hindi Judio ang isa na Judio lamang sa panlabas ayon sa laman].
3. Unti-unti sana silang lumawak hanggang sa buong Canaan at pagkatapos ay sa buong sanlibutan. (Exodo 23:30, Roma 4:13).
4. Ang mga umalis sa Egipto ay tumangging talikuran ang kanilang pagsamba sa mga diyus-diyosan, kaya sila ay napahamak.
5. Ang susunod na salinlahi ay nagpakita ng matibay na pananampalataya sa pagtawid sa Jordan at sa pag-ikot

sa Jerico. Sila ay kumilos ayon sa kanilang pananampalataya.

6. Ngunit pagkatapos ay ginamit nila ang tabak upang wasakin ang Jerico sa halip na hayaan ang Diyos ang magpalayas sa mga tao sa takot sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu.
7. Pagkatapos ay nabigo sila sa Ai. At pagkatapos ay gumawa sila ng isang kasunduan sa mga Gibeonita.
8. Nagpakita ng pananampalataya si Josue sa kanyang kahandaang makipaglaban sa mga Cananeo, at pinagpala ng Diyos ang kanyang pananampalataya kahit na ang kanyang pamamaraan ay hindi ayon kay Kristo.

Ngunit, siyempre, pagkatapos ng kanyang kamatayan ay naging tiyak na ang Israel ay mabibigo sapagkat hindi sila nagtiwala sa Diyos. Umasa sila sa kanilang sariling lakas. At kapag sila ay tinutulungan ng Diyos, inakala nilang sila mismo ang gumagawa nito. Kaya ganito natin nauunawaan ang ugnayan ng mga pangako tungkol sa lupain sa Israel at ang katotohanang hindi ito ganap na natupad ng Israel, at na tanging ang mga espirituwal na Judio, na lahat ay nagkaroon ng pagkakataong maging gayon, gayundin ang mga Adventista na lahat ay nagkaroon ng pagkakataong maging gayon, ang tunay na makapapasok. Binigyan tayo ng dakilang liwanag, ngunit ang karamihan sa mga Adventista ay hindi papasok dahil sa kawalan ng pananampalataya. Tinanggihan nila ang Diyos ng ating mga ninuno. Tinanggap nila ang mga diyos ng Babilonia. Tinanggap nila ang mga diyos ng digmaan, kamatayan, at pagkawasak. At kung walang dakilang himala, karamihan sa kanila ay mapapahamak at mawawala ang kanilang buhay na walang hanggan, isang kalagayang lubhang nakalulungkot. Ngunit patuloy tayong nananalangin. Magkakaroon ang Diyos ng isang nalalabi. Hindi kalooban ng Diyos na mapahamak ang sinuman, kundi ang lahat ay magsisi.

Kaya kahit na ang ilang bahagi ng presentasyong ito ay maaaring nakaramdam ng pagiging tuyo, narito sa presentasyong ito ang binhi. Ipinaliliwanag nito nang eksakto ang kailangan nating

maunawaan tungkol sa karakter ng Diyos, ang paggamit ng tabak, ang mga tipan, ang mga unang prinsipyo, at kung paano natin tinatanggap ang lupain, ang lahat ng ito. At ang lahat ng ito ay matatagpuan sa aklat na ito [*The Everlasting Covenant*], na aking buod sa presentasyong ito

Kaya, idinadalangin ko na isaalang-alang nating lahat ang mga bagay na ito at patuloy na manalangin. Nasa bingit tayo ng malalaking bagay. Habang patuloy na nahahayag ang mga pangyayari, huwag tayong matakot kundi manampalataya, magtiwala na ililigtas tayo ng ating Ama pati na rin ang ating mga anak.

Kaya, sa ganitong diwa, tayo ay lumuhod at manalangin.

Pangwakas na Panalangin:

Amang nasa langit, nagpapasalamat po ako sa pagkakataong maipahayag ang mga impormasyong ito. Pinapasalamatan Ka namin sa pagpapadala ng Iyong pinakamahalagang mensahe sa pamamagitan nina Elder Waggoner at Jones. Idinadalangin namin na kami ay manampalataya sa mensaheng ito. Isang bagay ang sabihing huwag matakot. Isang bagay ang sabihing huwag gumamit ng pagtatanggol sa sarili. Isang bagay ang sabihing huwag umasa sa kasinungalingan at mga pakana upang makaiwas sa kamatayan. Ngunit ibang-iba ang lubos na ipagkatiwala ang aming buhay sa Iyong mga kamay, magtiwala na Ikaw ang mag-aalaga sa amin, at magtiwala na Ikaw ang magliligtas sa amin, at na hindi namin kailangang ipagtanggol ang aming sarili o lumabag sa Sampung Utos, sa mga tuntunin, o sa mga hatol upang maprotektahan ang aming sarili. Sa yugtong ito, ang paggawa ng mga bagay na iyon ay tiyak na magdadala sa aming kamatayan. Idinadalangin namin ang lahat ng aming minamahal na mga kaibigan at kapatid sa iglesya na patuloy na yumuyuko sa huwad na diyos na Trinidad. Nawa'y sila ay makalabas sa Babilonia tungo sa mahalagang liwanag na ito. At kami ay nagpapasalamat sa Iyo sa pangalan ni Hesus. Amen.

Pangwakas na Pananalita: Maraming salamat sa inyong lahat. Maraming salamat sa mga nanuod online. Muli, ang aklat na *The Everlasting Covenant* ay makikita sa website. Ito ay available sa

maraming lugar. Hinihikayat ko kayong basahin ito sa inyong sariling panahon o sa inyong sariling bilis, alinman ang mas angkop sa inyo, at magkikita-kita tayong muli sa lalong madaling panahon. Pagpalain kayo ng Diyos.

ANG LUPANG PANGAKO

Ano nga ba ang eksaktong ipinangako kay Abraham sa Genesis? Basta na lamang ba pinili ng Diyos si Abraham at pinagpasyahan na ibigay sa kanya ang lupain ng Canaan? Sinasabi ng Bibliya na ang Diyos ay hindi nagtatangi ng tao; na ang ibig sabihin ay hindi Siya nagtatangi o kumikiling sa isang tao higit sa iba.

Sinabi ni Pablo sa Galacia na ang ebanghelyo ay ipinangaral kay Abraham, at ang pangako ng ebanghelyo ay na ang maaamo ay magmamana ng lupa. Si Abraham ay naghahanap ng isang mas mabuting lupain na ang nagtatag at nagdisenyo ay ang Diyos, at sinasabi sa atin na habang siya ay nabubuhay sa lupa, hindi siya nakatanggap kahit isang bahagi ng kanyang mana.

Ang konklusyon na inilahad sa buklet na ito ay na ang pangako ng lupain kay Abraham ay ibinigay sa pamamagitan ng pangako ng ebanghelyo na matatagpuan kay Kristo Hesus.

Ang mga implikasyon nito ay na sa kasalukuyan ay wala nang mga taong pinapaboran na naninirahan sa lupain ng Israel. Ang pag-angkin sa lupain ay matatagpuan lamang kay Kristo at sa mga pangako ng ebanghelyo. Ang mga implikasyon nito ay may napakalawak na saklawng.

Nawa'y hanapin natin ang mas mabuting lupain kasama ni Abraham sa pamamagitan ng ebanghelyo ni Hesuskristo.